

Rokasgrāmata Bībeles studiju skolotājiem

Trīs kosmiskas vēstis

Marks Finlijs

Aprīlis, maijs, jūnijs

2023

Satura rādītājs

- 1 Jēzus uzvar — sātans zaudē (25.–31. marts)
  - 2 Likteņa mirklis (1.–7. aprīlis)
  - 3 Mūžīgais evaņģēlijs (8.–14. aprīlis)
  - 4 Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu (15.–21. aprīlis)
  - 5 Labā vēsts par tiesas spriedumu (22.–28. aprīlis)
  - 6 Viņa tiesas stunda (29. aprīlis–5. maijs)
  - 7 Pielūgt Radītāju (6.–12. maijs)
  - 8 Sabats un gals (13.–19. maijs)
  - 9 Pilsēta, ko sauc par Sajukumu (20.–26. maijs)
  - 10 Sātana pēdējie maldi (27. maijs–2. jūnijs)
  - 11 Dieva zīmogs un zvēra zīme: 1. daļa (3.–9. jūnijs)
  - 12 Dieva zīmogs un zvēra zīme: 2. daļa (10.–16. jūnijs)
  - 13 Dieva godības liesmās (17.–23. jūnijs)
-

Apmeklējiet mūsu tīmekļa vietni:
<http://www.absg.adventist.org>

Redakcija:

12501 Old Columbia Pike
Silver Spring, MD 20904

Redaktors:

Clifford R. Goldstein,
goldsteinc@gc.adventist.org

© 2023 Septītās dienas adventistu Ģenerālkonference®. Visas tiesības aizsargātas.

Pārskats, komentāri un dzīves pielietojums, 1.–13. nodarbība: Marks Finlijs,
Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences prezidenta palīgs, Silverspringa, MD,
ASV.

Bībeles tulkojumu saraksts:

Šajā 2023. gada 2. ceturkšņa Bībeles studiju rokasgrāmatā skolotājiem Rakstu atsauces ir no King James Version (KJV) un no New King James Version (NKJV), citēta ar atļauju.

Trīs eņģeļu vēstis

1844. gada 15. oktobrī, nedēļu pirms Lielās vilšanās, dievbijīgā luterāņu ģimenē Vācijā piedzima zēns. Viņa vārds bija Frīdrihs Nīče, viņš kļuvis par vienu no ietekmīgākajiem modernā laikmeta ateistiem. Uzskatīdams, ka kristiešu Dievs Rietumos mirst, Nīče vērsās pret kristīgās reliģijas pastāvīgo morālo ietekmi, izsmejot to kā “verģu morāli”, vāju cilvēku morāli, kuri, cenšoties pasargāt sevi no stiprākiem, izdomāja tik muļķīgus jēdzienus kā “Mili savus ienaidniekus”. Nīče uzskatīja, ka modernajai pasaulei ir jāpārvar novecojušie priekšstati par “labo un ļauno”; vienā no viņa grāmatām (“Tā runāja Zaratustra”) varonis paziņoja: “Sasitiet ... vecās plāksnes!” (ar to, protams, domājot desmit baušļus).

1844. gads bija nozīmīgs arī Kārlim Marksam, komunisma pamatlicējam. Tajā gadā Markss uzrakstīja darbu, ko nosauca par “1844. gada ekonomikas un filozofijas manuskriptiem”, lai gan Padomju Savienībā to publicēja tikai 1932. gadā. Manuskripti parāda Marksa ideoloģijas agrīno attīstību, kurā viņš iestājās par pilnīgi materiālistisku realitāti, kas virzās cauri dažādiem ekonomiskajiem posmiem, līdz pasaules strādnieki apvienosies, gāzīs savus kapitālistiskos apspiedējus un radīs utopiju uz zemes.

Arī Čārlzam Darvinam 1844. gads bija nozīmīgs. Darbā, kas kļuvis pazīstams kā “1844. gada eseja”, Darvins izstrādāja vienu no pirmajiem savas evolūcijas teorijas paziņojumiem, lai gan toreiz eseja netika publiskota. Tikai 1859. gadā, publicējot darbu “Par sugu izcelšanos”, Darvins publiski puda savu viedokli, ka visa dzīvība uz Zemes ir radusies no kopēja priekšteča tikai dabisku un nejaušu procesu rezultātā.

Tomēr 1844. gadā piepildījās Daniēla 8:14 pravietojums par 2300 dienām, un tajā pašā gadā no Lielās vilšanās atliekām tika iesētas sēklas, kas izauga par pasaules mēroga kustību, kuras galvenā vēsts noraidīja marksisma, Nīčes un Darvina ideoloģijas būtību.

Pretēji Marksam, Septītās dienas adventistu kustība sludināja, ka pasaules vēsturi izskaidro nevis materiālistiskā vēstures plūsma, bet gan lielā cīņā starp Kristu un sātanu, kas beigsies nevis cilvēku radītā komunistiskā utopijā, bet gan pārdabiskā Dieva mūžīgās valstības nodibināšanā.

Pretēji Darvinam, Septītās dienas adventistu kustība mācīja, ka dzīvība ir radusies nevis dabiskas un nejaušas mutācijas un dabiskās atlases procesā, bet gan ar Radītāja Dieva spēku, kurš sešās dienās radīja dzīvību uz zemes un septītajā dienā atpūtās.

Un, pretēji Nīčes uzskatam, Septītās dienas adventistu kustība sludināja ne tikai to, ka Dievs eksistē, bet arī to, ka Viņa universālais morāles kodekss (“vecās plāksnes”) — desmit baušļi — joprojām ir Dieva galīgais tiesas standarts, kas ir saistošs visai cilvēcei.

Vai sakritība, ka visi šie notikumi notika 1844. gadā? Nevajadzētu tā domāt.

Markss, Nīče un Darvins ir trīs ietekmīgas personības, kuru darbi ir nodarījuši cilvēcei neatgriezenisku kaitējumu. Taču visu šo kļūdu vidū Dievs neatstāja pasauli bez savas patiesības liecinieka, tāpēc šo postošo ideoloģiju vidū Viņš cēla kustību, kas laika gaitā pārtapa par Septītās dienas adventistu Baznīcu, kas pasludinās pasaulei Viņa pēdējo dienu patiesību — trīs eņģeļu vēstis. Tās ir vēstis, kas savā būtībā atspēko kļūdas un maldus, kurus propagandēja šie trīs briesmīgi maldinātie cilvēki.

Trīs eņģeļu vēstis savā ziņā ir Septītās dienas adventistu Baznīcas marša pavēles. Un savā būtībā tās ir evaņģēlijs — tīrs un vienkāršs, bet evaņģēlijs, kas pasniegts “ši laika patiesības” kontekstā (2. Pēt. 1:12). Un trīs eņģeļu vēstis ir mūsu šī ceturkšņa pētījums.

Marks Finlijs, dzimis Konektikutā, ASV, starptautiski pazīstams evaņģēlists, no 2005. līdz 2010. gadam bija Ģenerālkonferences viceprezidents. Pēc aiziešanas pensijā viņš kļuva par

Ģenerālkonferences prezidenta palīgu. Mācītājam Finlijam un viņa sievai Ernestīnei ir trīs bērni un pieci mazbērni.

Jēzus uzvar — sātans zaudē

I DAĻA — PĀRSKATS

Mūsu šīs nedēļas nodarbība ir veltīta lielajai cīņai starp labo un ļauno gadsimtu gaitā. Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā ir aprakstītas četras lielas epizodes šajā konfliktā. Tās ir Lucifera sacelšanās debesīs, viņa mēģinājums iznīcināt zīdaini Jēzu, viņa uzbrukums Dieva ļaudīm viduslaikos un viņa pēdējais uzbrukums Dieva atlikuma ļaudīm pēdējās dienās. Katrā no šiem konfliktiem Kristus atklājas kā mūsu uzvarošais Kungs, mūsu triumfējošais Pestītājs un mūsu varenais Uzvarētājs.

Mūsu šīs nedēļas stundas galvenā doma ir tāda, ka, neskatoties uz sātana nežēlīgajiem uzbrukumiem Dieva ļaudīm un mēģinājumiem tos iznīcināt, Jēzus uzvar, bet sātans zaudē. Šī doma ir ļoti svarīga, lai sagatavotu mūs saprast Atklāsmes grāmatas gala laika vēsti, kas aprakstīta Atklāsmes grāmatā 14:6–12. Lai gan Dieva ļaudis saskarsies ar apspiešanu, vajāšanām un ieslodzījumu, kā arī ar ekonomisko boikotu un nāvessoda pavēli, tiem ir absolūta pārliecība, ka pie krusta Jēzus triumfēja pār elles valdībām un varām. Sātans ir uzvarēts ienaidnieks. Tas pats Jēzus, kurš nekad nezaudēja cīņā ar sātanu, nezaudēs arī pēdējā kaujā. Pasaules pēdējā konfliktā Jēzus vadīs savus ļaudis līdz uzvarai.

Priekšā ir grūti laiki. Dieva ļaudis sastapsies ar savu lielāko pārbaudījumu zemes vēstures pēdējās dienās, bet mēs varam stāties pretī saviem turpmākajiem pārbaudījumiem ar visaugstāko pārliecību, ka Jēzū, caur Jēzu un Jēzus dēļ mēs arī varam būt uzvarētāji.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Atklāsmes grāmatas 12. nodaļu pamatoti varētu saukt par centrālo asi, ap kuru rotē visa Atklāsmes grāmata. 12. nodaļa ir Bībeles pēdējās grāmatas sirds, un tā ir pāreja no visa, kas ir bijis iepriekš, uz visu, kas nāks. 12. nodaļa saista iepriekšējās Atklāsmes grāmatas nodaļas ar nākamajām nodaļām. Atklāsmes grāmatas 1. nodaļa sākas ar Kristus kā mūsu Radītāja, Pestītāja, Augstā Priestera un nākamā Ķēniņa krāšņo tēlu. Pēc tam Atklāsmes grāmata iepazīstina ar trim septiņnieku sekvencēm — septiņām draudzēm, septiņiem zīmogiem un septiņām bazūnēm. Katra no šīm sekvencēm beidzas ar Kristus un Viņa draudzes uzvaru.

Šo pirmo nodaļu mērķis ir skaidri atklāt, kā Kristus beidzot pārtrauc sātana kārtējos mēģinājumus iznīcināt Dieva tautu, un parādīt Kristus Jēzus galīgo triumfu kosmiskajā konfliktā starp labo un ļauno. Jēzus Kristus atklāsme katrā no šīm nodaļām paver ceļu Jēzus atklāsmei Viņa ļaudīs Atklāsmes grāmatas 12:17. Līdz šai atklāsmei katrā no septiņu sekvencēm mēs redzam, ka ir tādi uzticīgi ticīgie, kuri “uzvar”, kuri nepadodas ļaunuma apspiedošajiem spēkiem, kuri ir uzticīgi Kristum un kuri kopā ar visu laikmetu ticīgajiem pielūdz Viņa troņa priekšā (*Atkl. 7:9–12*).

Pēdējā no šīm septiņu sekvencēm septītais eņģelis pūš bazūni, skaļā balsī saucot: “Pasaules valstība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņa Svaidītajam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam.” (*Atkl. 11:15*). Atklāsmes grāmatas pirmās 11 nodaļas sniedz mums pārliecību, ka Kristus, kurš cauri gadsimtiem triumfēja pār elles varām, triumfēs arī pasaules pēdējā konfliktā. Lai gan patiesība ir tikusi mīdīta, Dieva ļaudis ir vajāti un desmitiem tūkstošu cilvēku nogalināti mocekļu nāvē, sātanam nekad nav izdevies iznīdēt Dieva patiesību vai pilnībā iznīcināt Viņa ļaudis.

Patiesības sveces liesma, iespējams, ir mirgojusi, bet tā nekad nav izdzisusi. Tumsā vienmēr ir bijusi gaisma. Visbeidzot visa zeme tiks apgaismota ar Dieva godību

(Atkl. 18:1). Amerikāņu rakstnieks Džeimss Rasels Louels (James Russell Lowell) to labi apraksta dzejolī “Pašreizējā krīze”:

“Patiesība uz mūžiem uz ešafota,
Kļūda mūžīgi uz troņa.
Taču šis ešafots šūpo nākotni,
Un aiz miglainā nezināmā,
Ēnā stāv Dievs,
Sargājot savējos.”

Atslēgas pants (1. daļa): Atklāsmes 12:11

Lai gan Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā ir daudz nozīmīgu vietu, divi panti ir ārkārtīgi nozīmīgi un pelnījuši mūsu īpašu uzmanību. Pirmais pants ir Atklāsmes 12:11: “Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību milējuši līdz nāvei.” Vārds “uzvarēt” ietver domu par virsrokas gūšanu, triumfu un iekarošanu. Atklāsmes grāmatā tas ir lietots 17 reizes. Dieva ļaudis uzvar. Viņi *nav* uzvarēti.

Jautājums ir šāds: kā mēs uzvaram? Kā ir iespējams triumfēt pār ļaunā kārdinājumiem? Atklāsmes 12:11 ir sniegta atbilde uz šo jautājumu: “Viņi to uzvarējuši ar ... Jēra asinīm.” Izteicienu “ar asinīm” var tulkot arī kā “asiņu dēļ” vai “pamatojoties uz asinīm”. Kā teikts kādā senā himnā: “Mana cerība balstās tikai uz Jēzus asinīm un taisnību.”

Mēs neuzvaram ar savu gribasspēku. Velns ir viltīgs ienaidnieks. Viņš zina mūsu rakstura vājās vietas. Viņš zina, kur mēs jau iepriekš esam krituši. Viņš zina mūsu visneaizsargātākos punktus. Mūsu cerība ir noenkurota Kristū un Viņa taisnībā. Komentējot Atklāsmes 12:11, Elēna G. Vaita ir lietojusi divus ļoti spēcīgus izteikumus, kurus iekļāvusi *SDA Bībeles komentāros*, 7. sējumā, 974. lpp.:

“Visi, kas vēlas, var kļūt par uzvarētājiem. Dedzīgi centīsimies sasniegt mums izvirzīto standartu. Kristus zina mūsu vājumu, un pie Viņa mēs varam katru dienu doties pēc palīdzības. Mums nav nepieciešams gūt spēku mēnesi uz priekšu. Mums ir jāuzvar dienu no dienas (MS 28, 1886).”

Tikai tad, ja mēs pilnībā uzticamies Jēzum un katru dienu ejam pie Viņa pēc palīdzības, mēs varam būt uzvarētāji. Ne tikai sātans zina mūsu vājības, bet arī Jēzus. Ar savu žēlastību un spēku Jēzus atbrīvo mūs no grēka vainas un gūsta. Caur Viņa asinīm mēs tiekam atbrīvoti no grēka nosodījuma un atbrīvoti no tā kundzības. Elēnas G. Vaitas otrais komentārs paskaidro šo punktu: “Mēs kļūstam par uzvarētājiem, palīdzot citiem uzvarēt ar Jēra asinīm un mūsu liecības vārdu. Dieva baušļu ievērošana mūsos radīs paklausīgu garu, un kalpošanu, kas ir šāda gara pēcnācēja, Dievs var pieņemt (236. vēstule, 1908).” (*SDA Bībeles komentārs*, 7. sējums, 974. lpp.)

Grēka būtība ir egoisms. Kad mēs nonākam pie krusta, Kristus žēlastība mūs pārveido. Viņa mīlestība motivē mūs kalpot un svētīt citus. “Mūsu liecības vārds” attiecas uz mūsu liecību. Mūsu liecība ne tikai svētī citus, bet arī mēs paši tiekam svētīti, kad kalpojam. Kristus uzvaras spēks plūst no debesu svētnīcas uz tiem, kas pilnībā uzticas Jēzum, kas ir izpirkti ar Viņa žēlastību un kas atdod savu dzīvi kalpošanai Viņam.

Atslēgas pants (2. daļa): Atklāsmes 12:17

Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas pēdējais pants ir viens no atslēgas pantiem visā Bībelē. Pūķis (sātans) ir dusmīgs uz uzticīgajiem Dieva atlikuma ļaudīm un karo ar šo pēdējo dienu kustību, “kas tur Dieva baušļus un apliecina Jēzu” (*Atkl. 12:17*). Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā velns aicina divus savus sabiedrotos palīdzēt viņam zemes pēdējā karā. Šie sabiedrotie ir attēloti kā zvērs no jūras (*Atkl. 13:1–10*) un zvērs no zemes, kas pazīstams arī kā viltus pravietis (*Atkl. 13:11–18; sal. Atkl. 16:13, Atkl. 19:20, Atkl. 20:10*).

Septītās dienas adventisti saprot, ka šie divi zvēri pārstāv attiecīgi pāvestību (Romas katoļu baznīcas valsts varu) un Savienotās Valstis. Turklāt spiritisms ir tik cieši saistīts ar sātanu, ka pūķis ir abu simbols. Šis trīskāršās savienības aizbildnībā — pūķa (spiritisma), zvēra no jūras (pāvestības) un zvēra no zemes, kas pazīstams arī kā viltus pravietis (atkritušais protestantisms Amerikas Savienoto Valstu aizbildniecībā) — sātans uzsāks karu pret Dieva atlikuma tautu.

Termins “atlikums” tiek lietots visā Bībelē, lai apzīmētu Dievam uzticīgo tautu. Vecajā derībā vārds “atlikums” vai tā atvasinājums tiek lietots vismaz trīs veidos. Pirmkārt, tas ir saglabāšanas jēdziens. Jāzēpa iejaukšanās dēļ viņa ģimenes locekļi tika pasargāti no postošā bada. 1. Mozus 45:7 par šiem ģimenes locekļiem tiek runāts kā par Jēkaba pēcnācējiem jeb, burtiski, kā par “atlikumu”. Šeit uzsvars ir likts uz to, ka Jēkaba pēcnācēji tika saglabāti. Līdzīgi arī Dieva gala laika atlikums ir saglabāts no pūķa un viņa sabiedroto, zvēra un viltus pravieša, uzbrukumiem. Kā Dievs sūtīja Jāzēpu uz Ēģipti, lai Jāzēpam namam “būtu palikšana virs zemes” un “saglabātu dzīvu lielu izglābto pulku” (1. Moz. 45:7), tāpat Dievs sūta savus pēdējo dienu atlikuma ļaudis pirms savas otrās atnākšanas, lai brīdinātu pasauli un glābtu daudzus cilvēkus no gaidāmās iznīcības septiņās pēdējās mocībās.

Otrkārt, 1. Ķēn. 19:14, 18 vārds “atlikums” tiek lietots, lai apzīmētu “to, kas palicis pāri”. Elija sauc To Kungu:

“Es vienīgais esmu atlicies” (1. Ķēn. 19:14). Un Dievs atbild: “Es paglābšu Israēlā septiņus tūkstošus: visus, kas ceļus nav locījuši Baala priekšā” (1. Ķēn. 19:18). Šeit vārds “atlikums” izsaka domu par tiem, kas paliek uzticīgi un nav padevušies apkārtējai viltus pielūgsmes samaitātībai.

Treškārt, dažos Vecās derības gadījumos vārds “atlikums” tiek lietots, lai apzīmētu tos, kas izglābjas no Bābeles gūsta (Jer. 23:3; Jer. 31:7). Šo pantu salikšana kopā palīdz mums izveidot vēl aptverošāku priekšstatu par Dieva gala laika atlikuma kustību Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā. Kopsavilkumā šo atlikuma tautu var atpazīt pēc tās uzticības visiem Dieva baušļiem. Viņi ir apveltīti arī ar “Jēzus liecību” (Atkl. 12:17), kas saskaņā ar Atkl. 19:10 “ir praviešu gars.”

Papildus pravietiskās dāvanas izpausmei viņu vidū atlikums tiek identificēts kā tie, kurus Dievs saglabā uzticīgus Viņam, kuri izvairās no šīs pasaules sabrukuma un kuri, pateicoties savai uzticībai Kristum un paklausībai Viņa Vārdam, tiek atbrīvoti no garīgās Babilonas viltus mācībām.

Papildus pravietiskās dāvanas izpausmei viņu vidū, atlikums tiek identificēts kā tie, kurus Dievs saglabā kā Viņam uzticīgus, kuri izbēg no šīs pasaules samaitātības un kuri, pateicoties savai uzticībai Kristum un paklausībai Viņam Vārdam, tiek glābti no garīgās Bābeles viltus mācībām.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Personīgām pārdomām: Atklāsmes grāmatas 12. nodaļa sniedz vairākas praktiskas mācības divdesmit pirmā gadsimta kristiešu dzīvei. Pirmkārt, Atklāsmes grāmatas 12. nodaļa mums apliecina, ka dzīves pārbaudījumos Kristus vienmēr ir blakus. Šī nodaļa mums atgādina, ka sātans ir uzvarēts ienaidnieks. Tā dod mums pārliecību, ka mūsu vissīvākajās cīņās ar sātanu Kristus jau ir uzvarējis. Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas lasīšana dod mums pārliecību, ka mēs kalpojam varenam Dievam, kurš ir lielāks par mūsu pretinieku.

Piemērs Dieva nodrošinājumam bēdu laikā ir atrodams divos īpašos pantos — Atklāsmes 12:6 un Atklāsmes 12:14. Abos pantos ir runa par vienu un to pašu laika posmu, taču tiem ir nedaudz atšķirīgi uzsvāri. Šo pantu konteksts ir Dieva ļaužu va-

jāšanas Viduslaikos no 538. līdz 1798. gadam. Atklāsmes grāmatā 12:6 lasām: “Tad sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur tiktu uzturēta tūkstoš divi simti sešdesmit dienas.” Atklāsmes grāmatā 12:14 teikts, ka sieviete jeb draudze tika “uzturēta” tuksnesī. Uzmundrinošā mūžīgā patiesība šajos pantos ir tāda, ka mūsu tiesas, bēdu un pārbaudījumu laikos Dievam vienmēr ir sagatavota vieta priekš mums. Viņš uztur mūs pārbaudījumos. Dzīves pārbaudījumos Viņš ir klātesošs, lai mūs stiprinātu, uzturētu un atbalstītu. Dzīves lielākajos pārbaudījumos Viņa Gars mūs uztur un velk mūs tuvāk Dieva pusei. Divas lieliskas mācības, ko jūsu klases dalībnieki varētu paņemt līdzi no šīs nedēļas studijām, ir šādas:

1. Kristus nekad nav zaudējis cīņā ar sātanu, un gala laikā Viņa ļaudis būs uzvarētāji.
2. Lai ar kādiem pārbaudījumiem mēs saskaramies, Dievs ir klātesošs, lai triumfējoši vestu savus ļaudis tiem cauri.

Pārrunājiet:

1. Kādā veidā Atklāsmes grāmatas 12. nodaļa Dieva ļaudīm gala laikā ir cerību pilna?
2. Ņemot vērā šo cerību, kādi iemesli mums ir, lai priecātos par Kristus uzvaru pār elles valdībām un varām?

Likteņa mirklis

I DAĻA — PĀRSKATS

Atklāsmes grāmata ir kontrastu grāmata. Katrs no šiem kontrastiem aicina mūs izdarīt izvēli, kam ir mūžīgas sekas. Mēs pielūgsim vai nu pūķi, vai Jēru. Mēs pieņemsim vai nu zvēra zīmi, vai Dieva zīmogu. Vai nu mēs iekritīsim viltīgajā maldināšanā, ko veic sieviete sārtā tērpā — sātana viltus kustība; vai arī mēs staigāsim kopā ar sievieti baltā tērpā — Dieva patieso draudzi. Vai nu mēs pieņemsim garīgās Bābeles maldu mācības, vai arī priecāsimies par patiesību, kas plūst no Jaunās Jeruzālemes.

Šonedēļ mēs īpaši pētīsim divas ražas, kas aprakstītas Atklāsmes grāmatā 14:14–20. Tās ir zelta graudu raža, kas savākta Dieva klētī, un asiņaino vīnogu raža, kas tiek spiesta Viņa dusmu vīna spiedē.

Visā Bībelē Dievs izmanto ražas simbolismu, lai aprakstītu Dieva žēlastības darba pabeigšanu dvēselē. Kad šis darbs būs pabeigts un evaņģēlijs būs pasludināts visām tautām, “tad nāks gals” (*Mt. 24:14*). Marka evaņģēlijs to pasaka šādi: “Un, kad augļi ie-nākušies, tad viņš tūdaļ sūta sirpi, jo pļaujamais laiks ir klāt.” (*Mk. 4:29*). Jēzus piebilst: “pļaujamais laiks ir pasaules gals” (*Mt. 13:39*). Pirms Jēzus atgriešanās katram cilvēkam uz planētas Zeme būs saprātīga iespēja atsaukties uz Viņa mīlestību, saņemt Viņa žēlastību un staigāt Viņa patiesībā. Šonedēļ mēs pētīsim zemes pēdējās ražas ievākšanu un atklāsim, kā mēs varam būt daļa no “zelta graudu ražas”, nevis “asiņainām vīnogām”.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Atklāsmes grāmatā 14:14–20 ir aprakstīts rezultāts, kas izriet no trīs eņģeļu vēstījumu pasludināšanas, kas 6.–12. pantā ar skaļu balsi tika izplatīti “visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām”. Kristus otrā atnākšana notiks tikai pēc tam, kad šie vēstījumi būs pasludināti. Šo vēstījumu sludināšana sagatavo pasauli Jēzus atnākšanai. Tādējādi šiem vēstījumiem ir mūžīga nozīme. Pieņemt šos vēstījumus nozīmē mūžīgo dzīvību. To noraidīšana galu galā noved pie otrās nāves, iznīcības, kuras sekas ir neatgriezeniskas un pastāvīgas.

Atklāsmes grāmatā 14:14 Jānis saka: “Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam” (*Atkl. 14:14*). Visos Rakstos mākoņi simbolizē Dieva klātbūtni. Iziešanas laikā “Un Tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, lai tos vadītu pa ceļu” (*2. Moz. 13:21*). Sinaja laikā, kad Mozus saņēma desmit baušļus, rakstīts: “kalnu apsedza mākonis.” (*2. Moz. 24:15*). Dieva godība nolaidās uz Sinaju, un “mākonis to apsedza sešas dienas” (*2. Moz. 24:16*). Kad tika iesvētīta senā svētnīca tuksnesī, Dieva klātbūtne atklājās kā mākonis, kas nolaidies pie svētnīcas ieejas. Kad augstais priesteris iegāja svētnīcas Vissvētākajā vietā, Dieva klātbūtne atklājās arī tur, parādoties “mākonī virs salīdzināšanas vāka” (*3. Moz. 16:2*).

Krāšņajā tiesas ainā, kas aprakstīta Daniēla 7:9–14, Daniēls redz “kādu kā Cilvēka Dēlu savā izskatā” (*Dan. 7:13*) nākam pie sava Tēva, cienījamā sirmgalvja. Savas debebraukšanas laikā Jēzus paceļas debesīs padebesī (mākonī) (*Ap.d. 1:9*). Jēzus pacēlās mākoņos, un, kad Viņš atkal nāks godībā, Viņš nāks uz padebešiem (*Atkl. 1:7*).

“Cilvēka Dēls” ir Jēzus iecienītākais nosaukums. Četros evaņģēlijos tas ir lietots vairāk nekā 80 reizes. Ir aizraujoši vērot, ka neviens cits, izņemot Jēzu, neizmanto titulu Cilvēka Dēls, lai noteiktu, kas Viņš ir. Jēzus izmanto šo titulu, lai atklātu savu pilnīgo identitāti ar mūsu cilvēcību. Viņš ir “viens ar mums”. Viņš ir mūsu Glābējs, kas ir ārkārtīgi tuvu. Viņš saprot mūsu vajības, ir piedzīvojis mūsu pārbaudījumus un ir iepazinis mūsu bēdas. Vēstulē ebrejiem ir teikts: “Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad

arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu.”
(*Ebr. 2:14*).

Tas ir Cilvēka Dēls, kas atgriežas godības padebešos, lai mūs aizvestu mājās. Tas ir tas pats Jēzus, kurš staigāja pa Galilejas putekļainajām ielām. Tas pats Jēzus dziedināja slimos. Viņš šķīstīja trūcīgos. Viņš atvēra aklās acis. Viņš atraisīja kurlās ausis. Viņš atbrīvoja slimniekus no sātana un viņa ļauno eņģeļu leģionu varas. Jēzus piedod laulības pārkāpējiem, zagļiem, paštaisnājiem farizejiem un apjukušajiem mācekļiem. Šis Kristus, kas reiz atnāca, nāk atkal. Jānis izmanto Jēzus iemīļotāko nosaukumu, Cilvēka Dēls, lai pārliecinātu ikvienu no mums, ka tie, kas ir izpirkti caur krustu, pieņēmuši Viņa žēlastību un Viņa spēka pārveidoti, tajā godības dienā ar prieku raudzīsies augšup un piedzīvos Jesajas apsolījuma pilnību: “Un tajā dienā tiks sacīts: “Tanī dienā sacīs: “Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs paļāvāmies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! Tas ir mūsu Kungs, uz Viņu mēs cerējām! Priecāsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!”” (*Jes. 25:9*).

Ražas jēdziens

Ko nozīmē, ka raža ir pilnībā nogatavojusies? Konkrētāk, ko eņģelis domā, kad saka Cilvēka Dēlam: “Laid savu sirpi darbā un sāk pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi.” (*Atkl. 14:15*)? Lielākā daļa lauksaimnieku gaida, kad raža būs nogatavojusies, un tikai tad novāc ražu. Tāpat arī Jēzus, dievišķais Ražas Vācējs, neatgriezīsies, kamēr raža nebūs pilnībā nogatavojusies. Atklāsmes grāmatā 22:11, 12 šī raža ir aprakstīta citā veidā: “Netaisnais lai dara vēl netaisnību, nešķīstais lai grimst vēl nešķīstībā, bet taisnais lai dara arī turpmāk taisnību, svētais lai pastāv arī turpmāk svētumā. Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdž ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.” Dieva pēdējās dienas vēsts sludināšana mudina visus pieņemt mūžīgus lēmumus. Svētais Gars nes pārliecību viņu sirdīs. Viņu izvēle pieņemt vai noraidīt Jēzus mīlestību, žēlastību un patiesību izšķir viņu mūžīgo likteni uz visiem laikiem. Tādējādi viņi pieņem savu galīgo, neatsaucamo lēmumu.

Kad šie nosacījumi būs izpildīti, raža būs nobriedusi pļaušanai. Tajā laikā uz zemes būs tikai divas šķiras — tie, kas ir pilnībā, bez ierunām uzticīgi Kristum — nekas nevar satricināt viņu uzticību Viņam, un tie, kas ir kompromitējuši savu integritāti un pārdevušies velnam. Šajā brīdī viss Universs redzēs Kristus raksturu, kas atklāsies izpirktajos, un sātana raksturu, kas atklāsies pazudušajos.

Tā ir vēsts, kuru mēs studējam šajā ceturksnī, mērķis, lai dotu godpilno ražu Dieva valstībai. Komentējot Marka evaņģēlija 4. nodaļā aprakstīto pļaujas principu, Elēna G. Vaita raksta: “Un, kad augļi ienākušies, tad viņš tūdaļ sūta sirpi, jo pļaujamais laiks ir klāt.” Ar ilgām Kristus gaida savu atklāsmi draudzē. Kad Kristus raksturs pilnīgi atspoguļosies Viņa ļaudīs, tad Viņš nāks un paziņos, ka tie pieder Viņam. Katram kristietim ir iespēja ne tikai gaidīt, bet arī pasteidzināt Kunga Jēzus Kristus nākšanu (*2. Pēt. 3:12, piezīmes*). Ja visi, kas atklāti atzīst Kristus vārdu, arī nestu augļus Viņam par godu, cik gan strauji tad visa pasaule tiktu apsēta ar Evaņģēlija sēklu. Ātri vien lielā pēdējā raža tiktu nogatavināta, un Kristus nāktu ievākt dārgo labību.” (*Kristus līdzības*, 69. lpp.)

Lūk, neticami labā vēsts. Jēzus pabeigs to, ko Viņš ir sācis savu ļaužu dzīvēs. Viņš ir mūsu ticības autors un pabeidzējs (*Ebr. 12:1, 2*). Kā apustulis Pāvils paziņo draudzei Filipos: “Tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai.” (*Fil. 1:6*). Žēlastība ir lielāka par grēku, jo “kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība.” (*Rom. 5:20*).

Iespējams, ir grūti saprast, kā šajās mūsu grēka piesārņotajās dzīvēs Jēzus radīs galīgo ražu, bet tas viss notiek žēlastībā caur ticību. Un, lai gan mēs vienmēr esam glābti tikai ar Kristus mums piedēvēto, pieskaitīto taisnību, no žēlastības caur ticību, mēs pieņemam Viņa svētdarīšanas spēku arī savā dzīvē un ik dienas pieaugam savā garīgajā ceļā ar Viņu.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Personīgām pārdomām: Mūsu šīs nedēļas nodarbība skaidri atklāj, ka Jēzus pabeigs darbu, ko Viņš ir iesācis šajā pasaulē.

“Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē **par liecību** visām tautām, un tad nāks gals.” (*Mt. 24:14, izcēlums pievienots*). Vārds “liecība” šajā pantā ir īpaši nozīmīgs. Liecinieks sniedz liecību zem zvēresta tiesā. Liecinieka iesniegtie pierādījumi pierāda viņa vai viņas apgalvojumu patiesumu. Tādējādi evaņģēlija galīgais pasludinājums nebūs tikai verbāls evaņģēlija patiesības pasludinājums, bet gan dzīvs pierādījums, ko apliecina Jēzus sekotāju dievišķi pārveidotā dzīve, un šī patiesība tiks atklāta “visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” pirms mūsu Kunga atgriešanās (*Atkl. 14:6*). Šī “liecība” izraisīs vienu no divām reakcijām no cilvēku puses uz zemes: vai nu Kristus prasību pieņemšanu, vai noraidīšanu. Viņu reakcija savukārt novedīs pie galīgās ražas.

Lūk, labā vēsts. Vēsture nav nebeidzams notikumu cikls. Tas nav bezgalīgs laika rats, kas virzās uz nekurienu. Visa vēsture virzās uz vienu kulminācijas notikumu — zemes pēdējo pļauju un mūsu Kunga Jēzus Kristus atgriešanos. Zemes pēdējās stundās nevar būt neitralitātes. Cilvēki būs vai nu glābti ar Viņa žēlastību, pārveidoti ar Viņa taisnību, piepildīti ar Viņa Garu un liecinās par Viņa vārda godību, vai arī ieslīgs savas nepateicīgās dzīves egocentrismā, ko kontrolē dēmonu vara. Mūsu laikmeta nopietnība un mūžīgās izvēles realitāte, kas ir mūsu priekšā, liek mums uzdot dažus dzīves virzienu mainošus jautājumus, kā izklāstīts zemāk.

Norādījumi skolotājiem: Izlasiet jautājumus klasei skaļi. Palūdziet klasi pārdomāt šos jautājumus savās sirdīs, kamēr jūs tos skaļi lasāt. Starp jautājumiem ievietojiet pauzes, lai dotu klases dalībniekiem laiku iekšēji pārdomāt savas atbildes.

1. Vai jūsu dzīvē ir kaut kas tāds, kas neļauj jums pilnībā uzticēties Jēzum šajās pēdējās, zemes vēstures kulminācijas stundās? Ja jā, kas tās ir par lietām?
2. Izlasiet Ebrejiem 12:15. Visas saknes dod augļus, neatkarīgi no tā, vai tie ir labi vai ļauni. Vai jūsu sirdī ir kādas rūgtuma, greizsirdības, dusmu, aizvainojuma, iekāres vai savtīguma saknes?

Noslēguma lūgšana: Noslēdzot nodarbību, aiciniet klasi uz brīdi pārdomāt savu dzīvi, lūdzot Dievu, lai Viņš savā žēlastībā dod viņiem uzvaru pār visu, kas tiem traucē būt gataviem uz Viņa atgriešanos. Pirms lūgšanas palūdziet kādu klases dalībnieku nolasīt klasei šo iedrošinošo apsolījumu: “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (*2. Kor. 5:17*).

Mūžīgais evaņģēlijs

I DAĻA — PĀRSKATS

Šīs nedēļas stundā mēs sāksim detalizēti pētīt trīs eņģeļu vēstis no Atklāsmes grāmatas 14:6–12. Visās Rakstu vietās eņģeļi ir attēloti kā Dieva vēstneši. Atklāsmes grāmatā eņģeļi, kas lido gaisā, simbolizē dievišķas izcelsmes debesu vēsti, kas ātri tiek nogādāta līdz zemes galiem. Šie vēstījumi, protams, ir jāsludina Dieva pēdējo dienu ļaudīm.

Īsi pirms Jēzus atnākšanas mūžīgā evaņģēlija vēsts tiesas kontekstā strauji izplatās pa visu zemeslodi. Viens no šīs nedēļas studiju centrālajiem punktiem ir atklāt evaņģēlija vēsts dziļumu. Kas ir evaņģēlijs? Kāpēc to sauc par mūžīgo? Kāpēc katram cilvēkam uz planētas Zeme ir jānodod iespēja atsaukties evaņģēlijam? Kāpēc katra cilvēka, kas dzīvo šīs zemes vēstures pēdējās dienās, glābšana ir atkarīga no viņa vai viņas atbildes? Šīs nedēļas pētījums sniegs atbildes uz šiem jautājumiem un sniegs padziļinātu izpratni par jēdzienu “mūžīgais evaņģēlijs”.

Otrs šīs nedēļas nodarbības mērķis būs uzlabot izpratni par Kristus misiju Viņa pēdējo dienu draudzei. Debesu vidū lidojošais eņģelis ar mūžīgo evaņģēliju pasludina šo gala laika patiesību “visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (*Atkl. 14:6*). Šī vēsts ir plaša. Tā aicina mūs dot vislabāko, ko varam, Dieva valstībai. Tā aicina mūs sadarboties ar Kristu Viņa pēdējā aicinājumā cilvēcei. Šī vēsts aicina mūs piešķirt prioritāti Dieva misijai — glābt pazudušo cilvēci, jo tā ir Viņa prioritāte.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Lai atšķirtu patieso no viltojuma, Dievs saviem ļaudīm uzliek savu atpazīstamo apstiprinājuma zīmogu. Senā Israēla laikos, kad apkārtējās pagānu tautas bija politeisti, kas pielūdza daudzus dievus, Israēla skaidrā, atpazīstamā un spēcīgā ticības apliecība bija atrodama 5. Mozus 6:4, kas pazīstama arī kā *Šema*.

Divas reizes dienā, no rīta un vakarā, jūdu ģimenes atkārtoja: “Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.” (*5. Mozus 6:4*).

“Klausies, Israēl!” Visu trimdas gadsimtu laikā *Šema* skandēšana atgādināja ebrejiem par garīgo redzējumu un ceļu, kas viņus vienoja kā tautu. *Šema* atkārtošana arī stiprināja Israēla apņēmību pretoties dažādiem mēģinājumiem piespiest viņus atteikties no viņu garīgās vīzijas un ceļa.

5. Mozus 6:4 bija viens no pirmajiem Bībeles pantiem, ko ebreju bērniem senajā Israēlā mācīja, tiklīdz viņi iemācījās runāt. Turklāt ebreju mātes pastāvīgi mācīja saviem mazajiem bērniem pirms gulētiešanas dziedāt *Šema*.

Ir pārsteidzošs piemērs par šīs ticības identitātes apliecības spēku, kas notika tūlīt pēc Otrā pasaules kara beigām 1945. gadā. Daži vadošie rabīni apmeklēja kristiešu bērnu namos, meklējot ebreju bērnus. Kara laikā daudzi ebreju vecāki Eiropā bija ievietojusi savus bērnus kristiešu bērnu namos, lai glābtu tos no nacistiem. Šie vecāki cerēja, ka pēc kara viņi atkal tiksies ar saviem bērniem, un, ja viņi — vecāki — nebūs izdzīvojuši, viņi cerēja, ka izdzīvojušie radnieki vai draugi atradīs viņu bērnus.

Pēc kara lielākā daļa priesteru un mūķeņu, kas vadīja šos bērnu namos, nevēlējās atdot ebreju bērnus atpakaļ viņu ģimenēm. Priesteri un mūķenes bieži noliedza, ka pie viņiem būtu uzturējušies ebreju bērni. Kādas vizītes laikā kāds vadošais rabīns lūdza priesteri, kas bija atbildīgs par kādu bērnu namu, atļaut viņam atgriezties vakarā, kad bērni gāja gulēt. Priesteris negribīgi piekrita rabīna lūgumam. Kad rabīns atgriezās, viņš iegāja bērnu istabā un, ejot cauri gultu ejai, skandēja *Šema* vārdus ebreju valodā. Viens pēc ot-

ra bērni izplūda asarās un sauca: "Mammu!". Daudzi atkārtoja *Šema* vārdus. Priesteri bija pilnīgi pārsteigti. Viņi nespēja izdzēst šo bērnu atmiņas par to, kā viņu ebreju mātes katru vakaru bija likušas viņus gulēt ar *Šema* uz lūpām. Pārraugošajam priesterim neatlika nekas cits, kā atzīt, ka viņš bija "kļūdījies"; tādējādi šie pazudušie Israēla bērni varēja atgriezties "mājās" pie savas tautas un pie savas Toras.

Šo bērnu apziņā bija iededzināti un atmiņā neizdzēšami iespiedušies tie vārdi, kas apliecināja viņu ebreju identitāti. "Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs." (5. Moz. 6:4).

Trīs eņģeļu vēstis: mūsu saliedēšanās punkts

Septītās dienas adventistiem trīs eņģeļu vēstis Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā ir mūsu *Šema* — mūs vienojošais pamats. Šīs vēstis ir mūsu ticības apliecinājums. Tās nosaka, kas mēs esam kā tauta, un apraksta mūsu misiju pasaulē.

Atklāsmes grāmatā 14:6–12 ir izklāstīta mūsu unikālā pravietiskā identitāte, un tieši šeit mēs atrodam savu degsmi sludināt evaņģēliju visai pasaulei. Elēna G. Vaita to formulē šādi: "Septītās dienas adventisti ir likti pasaulē par sargiem un gaismas nesējiem sevišķā nozīmē. Viņiem uzticēts pēdējais brīdinājums bojā ejošajai pasaulei. Uz viņiem no Dieva Vārda spīd brīnišķīga gaisma. Viņiem uzdots vissvarīgākais un vissvinīgākais darbs - pirmās, otrās un trešās eņģeļu vēsts pasludināšana. Cits tik ļoti svarīgs un nozīmīgs darbs nav. Viņi nekam citam nedrīkst atļaut saistīt savu uzmanību." (*Liecības draudzei*, 9. sējums, 19. lpp.)

Šie vēstījumi ir steidzami, mūžīgi un universāli. To pamatā ir mūžīgais evaņģēlijs. Kas ir evaņģēlijs? Tā ir mūžīgā labā vēsts par Kristus dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos, augsto priesteru kalpošanu un drīzu atgriešanos. Tā ir labā vēsts, ka Jēzus mūs glābj no mūsu grēkiem un dod mums spēku uzvarēt. Izprast evaņģēliju nozīmē apjaust Dieva nemirstīgās, neizmērojamās, neizsmeļamās un neizsmeļamās mīlestības nozīmi pret mums. Evaņģēlijs sākas Dieva sirdī. Pirms mēs sniedzamies pretī Dievam, Viņš sniežas pretī mums. Pirms mēs Viņu meklējam, Viņš meklē mūs. Pirms mēs jebkad spērām kaut vienu soli pret Viņu, Viņš savā mīlestības spēkā vilka mūs pie Sevis. Apustulis Jānis apliecina šo patiesību ar šiem neaizmirstamajiem vārdiem: "Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpiršanai." (1. Jņ. 4:10). Vēstulē romiešiem 5. nodaļā apustulis Pāvils piebilst: "Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki." (Rom. 5:8).

Evaņģēlijā Dievs Kristū uzņemas iniciatīvu mūsu glābšanā. Kristus dzīvoja perfektu dzīvi, kādu mums vajadzēja dzīvot, nomira nāvē, kādā mums vajadzēja mirt, caur Svēto Garu velk mūs pie Sevis un ar savu mīlestību, žēlastību un spēku pārveido mūsu dzīvi. Caur krustu grēka vara mūsu dzīvē tiek salauzta. Pieņemot Dieva žēlastību, pieņemot Viņa upuri un ticot Viņa mūžīgās dzīves apsolījumam, mēs kļūstam par Viņa dēliem un meitām.

Mūžīgā evaņģēlija vēsts ir trīs eņģeļu vēstu pamatā. Visas šīs gala laiku vēstis ir par Jēzu. Tās liek mums atteikties no visa cilvēciskā lepnuma un paštaisnības. Tās liek mums pilnībā uzticēties Jēzum, lai mēs tiktu glābti. Tās vedina mūs ticībā pieņemt Viņa taisnību mūsu netaisnīgās uzvedības vietā. Kad mēs pieņemam Viņu kā savu krustā sisto Pestītāju, Kristus dzīves pilnība ir mūsu. Evaņģēlijs aicina mūs nākt pie Jēzus tādēm, kādi esam, bet neatstāj mūs turpat. Atbildot uz Jēzus mīlestību, mēs vēlēsimies dzīvot dievbijīgu dzīvi. Viņa žēlastība ne tikai apsedz mūsu pagātņi, bet arī darbojas kā dinamisks princips mūsu dzīvē, dodot mums spēku paklausīt. Apustulis Pāvils to skaidri norāda Vēstulē romiešiem 1:5: "Caur Viņu mēs esam saņēmuši žēlastību un apustuļa amatu paklausībai." (NKJV). Dieva žēlastība mums māca, lai mēs "prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā." (*Titam 2:12*). Tā ir evaņģēlija neticami labā vēsts.

Kad esam Viņa žēlastības glābti, Viņa mīlestības apburti un Viņa spēkā pārmainīti, mūsu dabiskā atsaukšanās ir dalīties ar citiem tajā, ko Kristus ir darījis mūsu labā. Mūsu kristīgā liecība ir Dieva mīlestības papildītas sirds pārpilnība. Kad evaņģēlijs salauž mūsu cietās, grēka piesārņotās sirdis, mēs ilgojamies stāstīt par Viņa žēlastību. Mūžīgā evaņģēlija izpratne ir mūsu liecības pasaulei pamats. Atklāsmes grāmatā 14:6 aprakstītais evaņģēlijs, kas tiek pasludināts līdz zemes galiem, ir evaņģēlijs, ko katrs no mums ir personīgi piedzīvojis savā dzīvē. Šīs nedēļas stundas būtība ir evaņģēlija izpratne, evaņģēlija pieredze un dališanās evaņģēlijā Kristus drīzās atgriešanās kontekstā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Personīgām pārdomām: Iespējams, ka kopā mācoties šo mācību stundu, daudzi no jūsu klases biedriem ir aizdomājušies par savu pestīšanu. Iespējams, viņiem ir pietrūcis pārliecības, ka viņu grēki ir piedoti. Varbūt viņi dzīvē ir piedzīvojuši dziļas bēdas un jautājuši: “Kur bija Dievs, kad mēs gājām cauri tumšām ielejām?” Vai arī, iespējams, jūsu klases dalībnieki cīnās ar kādu apslēptu ieradumu vai negatīvu attieksmi, ko, šķiet, nespēj pārvarēt?

Atgādiniet klases dalībniekiem, ka evaņģēlijs ir domāts visiem. Kristus, kas miris par citiem, ir miris arī par viņiem. Viņa mīlestība ir par katru no Viņa bērniem. Tāpat kā Viņa žēlastība un Viņa spēks.

Palūdziet kādu brīvprātīgo skaļi nolasīt šo citātu no Elēnas G. Vaitas: “Jēzum patīk, ja mēs nākam pie Viņa tieši tādi, kādi esam: grēcīgi, bezpalīdzīgi, nespēcīgi. Mēs drīkstam nākt ar visām savām vajībām, ar savu neprātu, grēcīgumu un nožēlā krist pie Viņa kājām. Viņš uzskata par savu godu ietvert mūs savās mīlestības rokās, pārsiet mūsu brūces un darīt mūs tīrus no visas nešķīstības.” (*Ceļš pie Kristus*, 52. lpp.) Tas ir evaņģēlija skaistums. Mums nav jābaidās. Jēzus nestāv ar vainas peramo siksnu, lai mūs nosodītu. Viņš stāv ar plaši atvērtām rokām, lai apskautu mūs savā mīlestībā, piedotu mums, dotu mums spēku un sūtītu mūs kā varenus Viņa lieciniekus šajās pēdējās dienās, lai liecinātu par Viņa žēlastības godību.

Palūdziet klases dalībniekiem privāti pārdomāt šādus jautājumus klasē un nākamās nedēļas gaitā:

1. Vai man ir pārliecība par glābšanu tieši tagad, šajā brīdī? Ja jā, tad kāpēc? Ja nē, kas mani attur no ticības, ka Jēzus gaida, lai pārsietu manas brūces un apskautu mani savās mīlestības rokās?
2. Kā es šonedēļ esmu kalpojis kā liecinieks citiem par Dieva piedošanu, žēlastību un mīlestību? Kādi vēl ir veidi, kā es varu dalīties Viņa žēlastībā ar cilvēkiem savā apkārtnē?

Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu

I DAĻA — PĀRSKATS

Trīs eņģeļu vēstis kopā veido dievišķu, no debesīm sūtītu vēsti, kuras mērķis ir sagatavot pasauli Jēzus otrajai atnākšanai. Šie vēstījumi ir Dieva veidoti tā, lai tiem būtu praktiska ietekme uz mūsu dzīvi. Tie atklāj Jēzus plānu dzīvei gala laikā. Trīs eņģeļu vēstis ir daudz vairāk nekā teorētiskas doktrīnas, kurām ir maza ietekme uz mūsu dzīvi. Lai gan trīs eņģeļi nes svinīgu brīdinājumu neatgrieztajiem, ko nedrīkst ignorēt, to galvenais mērķis ir tuvināt mūs Jēzum.

Šīs nedēļas mācība koncentrējas uz divām pirmā eņģeļa vēstījuma frāzēm: pirmkārt, frāzi “bīstieties Dieva” un, otrkārt, “dodiet Viņam godu”. Kā mēs atklāsim šīs nedēļas studijās, Dieva bīšanās attiecas uz Viņa bezgalīgās gudrības, Viņa neticamā spēka un Viņa brīnišķīgās žēlastības novērtēšanu, bijāšanu un apbrīnu. Dieva bīšanās ir arī prāta stāvoklis, kas ir uzticīgs Dievam. Laikmetā, kad valda uzpūsta pašsvarīguma, patērnieciskuma un egocentriskuma kultūra, pirmais eņģelis aicina mūs dzīvot dzīvi, kas vērsta uz Dievu, nevis dzīvi, kas vērsta uz sevi. Goda došana Dievam attiecas uz to, kā mēs dzīvojam. Goda došana Dievam ietelmē visas mūsu dzīves jomas, sākot no tā, ko mēs ēdam un dzeram, līdz tam, ko mēs ieņemam savā prātā, un līdz pat vietām, kur mēs ejam. Goda došana Dievam ietelmē to, ko mēs lasām un ko skatāmies internetā vai televīzijā.

Šajā stundā rūpīgi aplūkosim šīs divas frāzes, lai atklātu, kā tās ietelmē mūsu dzīvi divdesmit pirmajā gadsimtā. Kopā pētīsim, kā Jēzus Kristus evaņģēlija izpratne ļauj mums gan “bīties Dieva”, gan “dot Viņam godu”.

II DAĻA — KOMENTĀRS

“Bīties Dievu” nozīmē dzīvot uz Dievu vērstu dzīvi. Tā vietā, lai izturētos ierobežojoši, izvairoties no priekiem un ierobežotu savu laimi, mēs padarām Dievu par mūsu dzīves centru — tas ir patiesas identitātes, patiesā mērķa un patiesa prieka pamats. Jēzus skaidri saista Viņa gribas iepazīšanu un pildīšanu ar mūsu laimi.

Jāņa evaņģēlija 13:17 Jēzus saka: “Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!” Dzīve, kas ievīstīta pati sevī, ir patiešām ļoti mazs iepakojums. Ieslodzījums mūsu pašu egocentriskās uzvedības cietumā ir patiešām nožēlojams dzīvesveids. Pazīt Kristu, paklausīt Kristum, dzīvot kaut kam lielākam par mums pašiem, nes vislielāko dzīves prieku. Tas, kas mūs ir veidojis, ir radījis mūs, lai mēs dzīvotu, patiešām dzīvotu, Viņa valstības priekiem. 16. Psalmā tas ir teikts šādi: “Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi.” (*Psalms 16:11*).

SDA Bībeles komentārā ir šāds iedziļināšanās pilns novērojums attiecībā uz izteicienu “bīties Dieva” Atklāsmes grāmatā 14:7. “Vēstījums bīties Dieva ir īpaši aktuāls laikā, ko pārstāv šī eņģeļa sludināšana, jo cilvēki pielūdz materiālisma un baudu dievus un daudzus citus, pašu izdomātus dievus.” (7. sējums, 827. lpp.)

“Pētījumu sērija ... publicēta žurnālā *Motivation and Emotion* [T. Kasser, et al., “Changes in Materialism, Changes in Psychological Well-being: Evidence From Three Longitudinal Studies and an Intervention Experiment”: *Motivation and Emotion* 38 (2014), pp. 1-22] parādīja, ka cilvēkiem kļūstot materiālistiskākiem, viņu labklājības un mērķtiecības sajūta samazinās, bet, kļūstot mazāk materiālistiskiem, tā pieaug. Lai gan materiālisms ir labvēlīgs ekonomikai, veicinot izaugsmi, tas var negatīvi ietekmēt personiskā līmenī, izraisot trauksmi un depresiju. Patērnieciskums var arī kaitēt attiecībām, kopienām un

videi." Kirstie Pursey, "How Consumerism and Materialism of Modern Society Make Us Unhappy, Lonely, and Unconfident" (<https://www.learning-mind.com/consumerism-and-materialism-unhappy/>)

Atklāsmes grāmatā 14:7 izteiktais aicinājums "bīties Dieva" ir aicinājums atrast savu patieso laimi, pildot Dieva gribu. Atklāsmes grāmatā 14:7 ir aicinājums atrast savu augstāko baudījumu un dziļāko prieku Kristū. Kad mēs nododam savu dzīvi Jēzum, paklausība nāk dabiski no sirds. Pienākums kļūst par prieku un upuris Kristus labā — par baudu.

Elēna G. Vaita to formulē šādi: "Patiesa paklausība ir sirds paklausība. Kristus pārveidoja savu mācekļu sirdis. Ja arī mēs ļausim Kungam to darīt, Viņš mūsu domas un mērķus pavērsīs savā virzienā, un mūsu sirdis un prātus pakļaus savai gribai. Tas, ko mēs darīsim, paklausīdami Jēzum, jau būs kļuvis par mūsu pašu vēlēšanos. Šķīstas un svētotas gribas lielākais prieks ir darīt Viņa prātu. Kad mēs iepazīsim Dievu - un šāda iespēja mums ir dota -, tad mūsu dzīve kļūs par pastāvīgas paklausības dzīvi. Novērtējot Kristus svēto raksturu un uzturot attiecības ar Dievu, mēs ienīdīsim grēku." (*Laikmetu Ilgas*, 668. lpp.)

"Dot godu" Dievam nozīmē godāt Dievu ar savu dzīvesveidu. Godinot Dievu, mēs atzīstam, ka esam Kristus vēstneši. Mēs esam pasaules gaisma — zemes sāls. Atklāsmes grāmatā 14:7 lietotais vārds "gods" ir *doxa*. Šis vārds Jaunajā derībā tiek lietots regulāri. Tam var būt divas atšķirīgas nozīmes. Pirmā nozīme norāda uz godu, slavu vai atzinību. Šajā nozīmē dot Dievam godu nozīmētu dot Viņam godu vai atzinību, ko Viņš ir pelnījis. Un tas ir pareizi, jo Viņš mūs ir radījis. Viņš mūs glābj. Viņš ik dienas uztur mūsu dzīvi, un Viņš atkal nāks pēc mums. Tajā pašā laikā ir vēl viens vārda *doxa* aspekts, kas bieži vien tiek piemirsts. Dažos gadījumos Jaunajā derībā *doxa* var nozīmēt spožumu vai krāšņu izskatu. Saskaņā ar apustuļa Pāvila teikto, Dieva godība atspīdēja Jēzus Kristus vaigā (2. Kor. 4:6). "Tā kā šī Kristū atklātā Dieva godība atspīd no evaņģēlija ticīgā sirdī un prātā, tā pārvērš viņu par "gaismu viņu Kungā" (Ef. 5:8). Tādējādi "mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spoguļi, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu." (2. Kor. 3:18). (*SDA Bībeles komentārs*, 6. sējums, 503. lpp.) Iemiesot šo divkārtīgo nozīmi, godinot Dievu un sargājot Viņa reputāciju, vienlaikus ļaujot Viņa godības spožumam atmirdzēt mūsu dzīvē, vajadzētu būt katra kristieša mērķim.

Šī divējāda nozīme ved mūs pie dažiem pamatjautājumiem. Vai mēs varam dot Dievam godu, ja nerūpējamies par savu ķermeni? Vai ir iespējams godāt Dievu, ja mēs apzināti pārkāpjam Viņa veselības principus? Kāda ir mūsu fiziskā dzīvesveida paradumu saistība ar mūsu garīgo veselību?

1. Vēstulē korintiešiem 6:19, 20 apustulis Pāvils sniedz atbildi uz šiem jautājumiem: "Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!"

Apustulis papildina mūsu izpratni par to, ko nozīmē dot godu Dievam: "Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu." (1. Kor. 10:31). Kad mēs nododam savu dzīvi Kristum, mūsu miesa kļūst par Svētā Gara templi. Neticīgais, protams, var kļūt Gara iespaidots, Gara pārliecināts un Gara aizkustināts, bet Svētais Gars iemājos uzticīga ticīgā dzīvē. Mūsu ķermeni kļūst par Dieva Gara mājokli. Šī mājieta patiešām ir satriecoša doma: Dieva Trešā Persona iemājo ticīgo dzīvē. Tādējādi apgānīt savu ķermeni un labprātīgi pārkāpt veselības likumus nozīmē apkaunot savu Radītāju. Mēs piederam Kristum, jo Viņš mūs ir radījis un atpestījis.

Ir vēl viens iemesls, kādēļ Dievam ir vitāli svarīgi, lai mēs savā veselības praksē dotu Viņam godu. Garīgums un veselība ir cieši saistīti. Svētais Gars sazinās ar mums caur mūsu smadzeņu garīgajām spējām. Ja smadzenes sliktu veselības ieradumu dēļ tiek ba-

rotas ar sliktas kvalitātes asinīm, mēs būsim mazāk spējīgi saklausīt Svētā Gara balsi. Mūsu izpratne par glābšanas plānu un Bībeles patiesību būs aptumšota un traucēta. Ja apzinātas nevērības dēļ pret savu veselību mēs izpostām savu ķermeni, mūsu liecība pasaulei noteikti nebūs tāda, kas dod godu Dievam. Šis princips attiecas ne tikai uz mūsu veselības paradumiem, bet arī uz to, ko mēs skatāmies televīzijā, lasām žurnālos un grāmatās, uz saturu, kas mūs nodarbina internetā, un daudzām citām dzīvesveida praksēm.

Bīties Dieva ir aicinājums dzīvot uz Dievu vērstu dzīvi, dodot Viņam godu visā, ko darām. Šis aicinājums ir tiesas stundas aicinājums, aicinājums, kas sagatavos ļaudis Jēzus atnākšanai. Pateicoties Viņa žēlastībai un Viņa spēkam, mēs varam dot Viņam godu, godināt Viņa vārdu un mirdzēt kā gaismas šajā tumsas pasaulē. Šāda dzīve ir mūsu aicinājums un mūsu liktenis.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Lasiet un pārdomājiet: Pirms vairākiem gadiem mācītājs Marks Finlijs palīdzēja kādai vecākai sievietei atmet smēķēšanu. Viņi kopā studēja Bībeli, konsultējās un lūdza Dievu, bet nekas nelīdzēja. Viņai vienkārši nebija motivācijas atmet smēķēšanu. Patiesībā viņai patika smēķēt un tikai pa pusei vēlējās atmet smēķēšanu. Kādu dienu, kad mācītājs Finlijs apciemoja šo veco vecmāmiņu, viņas sejā parādījās plašs smaids un viņa iesaucās: “Mācītāj Finlij, es atmetu, es atmetu! Es jau vairākas dienas nesmēķēju!” Mācītājs ar nepacietību vēlējās noskaidrot, kas izraisīja šīs pārmaiņas, un jautāja: “Kas jūs motivēja?”. Viņa vienkārši atbildēja: “Mana mazā 7 gadus vecā mazmeita.” Viņa pasmaidīja: “Kādu vakaru es sēdēju savā iecienītajā krēslā, smēķēju, un mana mazmeita uzkāpa man klēpī un teica: “Vecmāmiņ, kad es būšu liela, es gribu smēķēt tāpat kā tu”. Tā tas bija, mācītāj. Viņas dēļ es pārtraucu smēķēt.”

Ja vecmāmiņa var atmet smēķēšanu savas mazmeitas dēļ, vai mēs Dieva žēlastībā un Viņa Gara spēkā nevaram Kristus dēļ atmet jebkuru ieradumu, kas nav saskaņā ar Viņa gribu? Velns saka, ka nav iespējams pārvarēt mūsu ļaunos ieradumus un grēcīgās tieksmes. Bet Jēzus saka: “tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka. ... Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.” (*Atkl. 2:7–10*). Jēzus apsola mums spēku, lai mēs uzvarētu cīņā ar ļauno.

Pajautājiet klases dalībniekiem:

1. Kā trīs eņģeļu vēstis ir gan aicinājums uz paklausību, gan uz dievbijīgu dzīvi šajā zemes vēstures krīzes stundā?
2. Kādā veidā Jēzus, mūsu Glābējs un Kungs, sniedz mums gan motivāciju, gan spēku uzvarēt?

Labā vēsts par tiesas spriedumu

I DAĻA — PĀRSKATS

Kad daudzi kristieši domā par pastaro tiesas, viņus parasti pārņem bailes. Viņi iztēlojas Dievu savā debesu tiesas zālē kā Visuma Augstāko Tiesnesi, kas nosver viņu labos un sliktos darbus. Viņiem ir miglains priekšstats, ka, ja viņu labie darbi atsvērs sliktos, viņi tiks glābti. Ja nejausības gadījumā viņu sliktie darbi būs lielāki par labajiem, viņi būs pazuduši.

Šīs nedēļas mācību stundā atklāsim, ka šāds skatījums uz pastaro tiesu ir ne tikai nepatiess, bet ir arī viens no velna maldiem, ar kuru viņš mēģina sagrozīt Dieva raksturu. Sātans vēlas iztēlot Dievu kā atriebīgu tiesnesi, sava veida dusmīgu tirānu, kas vēlas sodīt savas radības par katru grēku, ko tās jebkad ir izdarījušas.

Mūsu šīs nedēļas sabatskolas studijā atklāsim, ka Dievs ir bezgalīgas mīlestības Dievs, kas dara visu, ko Viņš var, lai mūs glābtu. Viņš vēlas, lai mēs būtu debesis pat vairāk, nekā mēs vēlamies tur būt. Tiesa apliecina dievišķo realitāti, ka debesis ir darījušas visu iespējamo, lai glābtu visu cilvēci. Ja mēs būsim pazuduši, tad tas būs tāpēc, ka esam pastāvīgi pretojušies dievišķās mīlestības aicinājumiem. Tiesā mūsu labie darbi ir svarīgi, jo tie atklāj mūsu reakciju uz beznosacījumu, neizsmejamo Dieva mīlestību, kas atklājās Kristū pie krusta. Mūsu labie darbi liecina par to, ka mūsu ticība Jēzum ir patiesa. Mūsu atziņa, ka Jēzus ir darījis, dara un turpinās darīt, liek mums vēlēt kalpot Viņam mūžīgi.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Atklāsmes grāmatā ir teikts, ka “ir atnākusi Viņa tiesas stunda” (*Atkl. 14:7*). Atklāsmes grāmatā nav norādīts ne tiesas būtība, ne precīzs laiks, kad tā sāksies. Taču Daniēls to norāda. Daniēla grāmatas 7.–9. nodaļa ir savstarpēji saistīta ar Atklāsmes grāmatas 14:7 un skaidri atklāj gan tiesas būtību, gan laiku. Pravietiskās Daniēla un Atklāsmes grāmatas sader kopā. Daniēla grāmatas izpratne palīdz mums saprast Atklāsmes grāmatu. Kad Daniēls apraksta tiesas būtību 7. nodaļā, viņš to apraksta kontekstā ar Kristus uzvaru pār šīs pasaules despotiskajām varām. Daniēla 7. nodaļas sākumā četri zvēri soļo pa tur aprakstīto ainavu, apspiežot Dieva tautu. Saskaņā ar Daniēla 7:17, 23 šie zvēri pārstāv ķēniņus vai ķēniņvalstis. Atslēgas vārdi Daniēla 7. nodaļā ir “valstība” un “valdīšana”.

Notiek cīņa par kontroli pār šo pasauli. Visbeidzot, rodas “mazā raga” vara kā reliģiski politiska vara, kas maina Dieva likumu un cenšas valdīt pār zemi. Tad mūsu uzmanība no zemes tiek pievērsta debesīm. Laiku Vecais (NKJV, latv. “cienīgs/cienījams sirmgalvis”), mūsu debesu Tēvs, sasauc debesu tiesas stundu. Cilvēka Dēls Jēzus pievienojas Tēvam. Tiesas laikā atklājas, ka Kristus ir likumīgais Visuma valdnieks. Daniēls apgalvo: “Kamēr es vēroju nakts parādības, redzi, kā debesu padebešos nāca kāds kā Cilvēka Dēls savā izskatā; tas pienāca pie cienījamā sirmgalvja, un to nostatīja sirmgalvja priekšā. Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; viņa vara ir mūžīga, viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt.” (*Dan. 7:13, 14*).

Tiesā visa Visuma priekšā Kristus tiek atklāts kā tā likumīgais valdnieks. Sātana valstība tiek pilnībā atmaskota kā ļauna, maldinoša, savtīga un postoša. Debesis atklāj, ka Trīsvienīgais Dievs pie krusta ir darījis visu iespējamo, lai glābtu visu cilvēci. Tiesas spriedumā tiek nosodīta mazā raga vara (pāvestīgā Roma) un visas zemes varas. Spriedums tiek pasludināts par labu Dieva ļaudīm. Līdz ar to tiem tiek uzticēts arī tiesas

darbs tūkstošgadu valdīšanas laikā kopā ar Kristu debesīs pēc otrās atnākšanas. Uzticīgajiem kristiešiem, kas ir lojāli Kristum, paļaujas uz Viņa žēlastību un ir tērpušies Viņa taisnībā, tiesa ir labas ziņas, nevis sliktas ziņas.

Daniēla 7. nodaļa tika uzrakstīta Babilonas ķēniņa Belsacara valdīšanas pirmajā gadā. Saskaņā ar arheologa un bijušā Endrūsa universitātes pasniedzēja PhD Zigfrīda Horna teikto: "Babiloniešiem bija ļoti pesimistisks skatījums uz nākošo dzīvi. Viņu pazemes pasaule, mirušo valstība, bija tumša, putekļu pilna zeme, kur maize bija rūgta un ūdens sūrs, un mirušie valkāja spalvu drēbes, lai pasargātu sevi no aukstuma. Tika uzskatīts, ka nakts laikā viņu vajadzības pēc gaismas, ēdiena un dzēriena nodrošina saules dievs." (*Ministry* žurnāls, 1981. gada decembris (54. sējums, Nr. 12), 25. lpp.)

Tālāk Horns apgalvo: "Starp ēģiptiešiem un babiloniešiem pastāv ievērojama atšķirība attiecībā uz tiesu pēcnāves dzīvē. Mēs maz zinām par to, ko babilonieši domāja par savu likteni pēcnāves dzīvē, savukārt ēģiptieši ir atstājuši daudz liecību par saviem uzskatiem. Šie apbedīšanas teksti ir dažādi, sākot no Vecās valsts piramīdu tekstiem, cauri Vidējās valsts zārku tekstiem un beidzot ar Jaunās valsts mirušo grāmatām. Gandrīz 3000 gadu laikā viņu ticība dažos aspektos mainījās, kā to ilustrē šie dažādie teksti. ... Tajos ļoti detalizēti gan vārdos, gan attēlos aprakstīts, ko cilvēks varētu sagaidīt pēc nāves un kā viņš varētu nodrošināt labvēlīgu tiesas procesa iznākumu dievišķo tiesnešu priekšā." (27. lpp.)

Ēģiptiešu Mirušo grāmatas grafiski attēlo ēģiptiešu tiesas koncepciju Jaunās valsts laikmetā. Vispilnīgāk šī ideja ir attīstīta nodaļā par Tiesas zāli, kurā tiek noteikti mirušo likteņi. "Ozīriss sēž Tiesas zālē, viņam priekšā ir taisnīguma svāri, un viņš gaida, lai novērtētu mirušos. Tie, kas neizturēs šo pārbaudi, tiks iznīcināti. ... Šajā sarežģītajā un garajā tekstā ir ietverta Negatīvā atzīšanās, kurā mirušais apliecina (vispirms Ozīrisam un pēc tam četrdesmit diviem citiem tiesnešiem), ka viņš ir cienīgs, uzskaitot noziegumus un pārkāpumus, kurus viņš nav izdarījis. Pēc tam mirušā sirds tika svērtā pret Ma'at spalvu." (Ancient Egypt Online, "The Judgment of the Dead," <https://ancientegyptonline.co.uk/judgementofthedead/>).

Ja indivīda sliktie darbi atsvērtu labos darbus, līdzsvara svāri nosvērtos par labu mūžīgam drūmumam, un sirds tiktu aizmesta briesmonim līdzīgai figūrai, kas gaida iespēju to apēst. Ēģiptiešu teksti arī atklāj, ka gandrīz neviens nekad nevarēja uzvarēt strīdā pret dieviem. Ēģiptes dievi šķiet bezkaislīgi, bez mīlestības un gatavi aprīt.

Ir svarīgi pamanīt kontrastu starp seno pagānu priekšstatiem par tiesu un Bībeles priekšstatiem, kas izklāstīti pravietiskajās Daniēla un Atklāsmes grāmatās. Atklāsmes grāmatā 14:7 ir teikts: "ir atnākusi Viņa tiesas stunda". Šī stunda ir ne tikai laiks, kad Dievs tiesās šo pasauli, bet tā ir arī Dieva mīlestības un žēlastības atklāšanās stunda Visuuma priekšā. Kad Kristus mira pie krusta, viss Visums ieraudzīja Dieva mīlestību. Nav lielākas Dieva mīlestības atklāsmes kā Golgāta. Krusts to atklāj: Dievs ir mīlestība.

Tomēr joprojām ir jautājumi, uz kuriem kosmiskajā konfliktā starp labo un ļauno ir jāatbild. Kā Dieva mīlestība attiecas uz katru cilvēku? Vai katram cilvēkam uz planētas Zeme ir pietiekami daudz pierādījumu, lai pieņemtu mūžīgo lēmumu? Vai Dievs ir darījis visu iespējamo, lai glābtu katru cilvēku? Vai ir vēl kaut kas vairāk, ko Dievs būtu varējis darīt? Lai pasargātu Visumu uz visiem laikiem un nešaubīgi nostiprinātu dievišķo mīlestību nekritušo pasauli un visu laikmetu atpestīto cilvēku sirdīs, uz šiem jautājumiem ir jāatbild, un uz tiem tiks atbildēts.

Tiesas iznākumā viss Visums priecīgi dziedās: "Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Ķēniņ! Kas Tevi nebītos, ak, Kungs, un neslavētu Tavu Vārdu? Jo Tu vien esi svēts; visas tautas nāks Tavā priekšā un Tevi pielūgs, jo Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami" (*Atkl. 15:3, 4*). Gan glābtie, gan pazudušie, gan izpirktie, gan ļaunie atzīs, ka Dievs savā rīcībā pret mums ir taisnīgs,

taisns un mīlošs. Visums būs drošs uz visiem laikiem, jo Viņa mīlestība būs atklājusies gan pie krusta, gan zemes pēdējā tiesā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Personīgām pārdomām: Šīs nedēļas mācību viela satur bagātas garīgās mācības mūsu ikdienas dzīvei. Pirmais svarīgais princips, ko mēs varam gūt no šīs nedēļas studijām, ir tas, ka mēs dzīvojam unikālā zemes vēstures stundā: ir pienākusi Dieva tiesas stunda. Ir jāizlemj visu cilvēku likteņi. Tāpat kā jūdu reliģiskajā kalendārā Salīdzināšanas diena bija arī tiesas diena, kurā visa Dieva tauta pulcējās senajā svētnīcā, izsūdzot savus grēkus un pārbaudot savas sirdis, tā arī šodien tiesas stundas aicinājums ir aicinājums uz grēksūdzi, nožēlu un grēku atmešanu. Tiesas stundas aicinājums ir Dieva aicinājums cilvēkiem pilnībā nodoties Kristum zemes vēstures kulminācijas brīdī.

Otra būtiska patiesība šīs nedēļas pētījumā ir tā, ka Kristū mums nav jābaidās no tiesas stundas. Mēs varam būt droši, ka mūsu mīlošais Kungs mūs izvedīs cauri. Jēzus ir ne tikai mūsu Tiesnesis, bet Viņš ir arī mūsu aizstāvis (*Jņ. 5:22; 1. Jņ. 2:1*). Zemes tiesās, ja kāds tiesnesis vienlaikus būtu arī apsūdzētā aizstāvis, rastos nopietns interešu konflikts, bet debesu tiesas zālē svaru kausi ir nosvērti par labu mums. Ja ir kāds veids, kā Jēzus var mūs glābt, Viņš to darīs.

Trešā Bībeles patiesība no mūsu šīs nedēļas studijām ir tāda, ka beigu pārbaudē Kristus tiks pagodināts, sātans tiks atmaskots un taisnie tiks glābti. Atklāsmes grāmatā aprakstītās tiesas izpratne dod mums pārlicību, ka vienu dienu viss Visums nolieksies Radītāja, Pestītāja un triumfējošā Ķēniņa priekšā pielūgsmē.

Pārrunājiet:

1. Kā jūs mierina apziņa, ka jūsu Tiesnesis ir arī jūsu aizstāvis?
2. Ko nozīmē pilnībā uzticēties Kristum tiesas stundā, zemes vēstures kulminācijā?

Viņa tiesas stunda

I DAĻA — PĀRSKATS

Matemātika ir eksaktā zinātne. Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumos par tiesu Svētais Gars atklāja praviešiem ļoti konkrētus matemātiskus pierādījumus tam, ka Dieva vārdam var uzticēties. Šīs nedēļas nodarbībā mēs aplūkosim dažus no šiem pierādījumiem.

Daniēla 9. nodaļa ir viena no ievērojamākajām nodaļām visā Bībelē. Tā skaidri atklāj Jēzus kristīšanas laiku, Viņa nāvi pie krusta un evaņģēlija pasludināšanu pagāniem. Šie pravietojumi nav doti neskaidros vai plaši skaidrojamos vārdos. Saskaroties ar šo pravietojumu precizitāti, daudzi skeptiķi, sapratuši to nozīmi, ir kļuvuši par uzticīgiem Jēzus sekotājiem.

Daniēla 9. nodaļa ir atbilde uz Daniēla redzējumu Daniēla 8:27b: "... Parādība mani ārkārtīgi uztrauca, jo es taču nevarēju to pilnīgi izprast." Daniēla 8. nodaļā aprakstītā atklāsmē ir vīzija par Grieķijas kundzību pār Medo–Persiju, kas attēlota kā auna un āža sadursme. Pēc tam rodas mazais rags (pāvestīgā Roma), kas dominē politiskajā un reliģiskajā ainā. Šī mazā raga vara galu galā izkropļo patiesību par Jēzu un, saskaņā ar Daniēla 8:12, "nogāž patiesību pie zemes". Tad Daniēls dzird eņģeli jautājam: "Cik ilgi...?" (*Dan. 8:13*) — tas ir, cik ilgi triumfēs maldi? Cik ilgi valdīs ļaunums? Kad patiesība tiks atjaunota savā likumīgajā vietā Dieva tautas vidū? Kad atkal valdīs taisnība un beigsies ļaunums? Atbilde ir atrodamā Daniēla 8:14: "Līdz divi tūkstoši trīs simti dienām, tad svētnīca tiks šķīstīta." (*Dan. 8:14, NKJV*).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Ebreju valodā vārds "šķīstīt" Daniēla 8:14 ir *nisdaq*. Tulkotāji šo vārdu ir tulkojuši dažādās nozīmēs, tostarp "atjaunots", "taisnots", "tīrīts", "šķīstīts", "atzīts par taisnu" un "attaisnots". Visticamāk, ka ebreju vārds *nisdaq* ietver visu šeit uzskaitīto nozīmju klāstu.

Daniēla 8:13, 14 tulkojums brīvā stilā varētu būt šāds: "Kad svētnīca tiks atjaunota savā likumīgajā vietā, kad tā tiks šķīstīta jeb attīrīta no grēka, kad Dieva vārds tiks attaisnots, Viņa patiesība paaugstināta un viss atkal būs kārtībā?" Eņģelis atbild: "Līdz divi tūkstoši trīs simti dienām, tad svētnīca tiks šķīstīta." (*Dan. 8:14*). Pilnīga atbilde uz šo jautājumu Daniēla 8. nodaļā nav atrodamā. Nodaļas beigās, kad eņģelis skaidro Daniēlam redzējumu, pravietis sasilms (*Dan. 8:27*). Pēc tam paiet gadi. Tad Daniēla 9. nodaļā pravietis lūdz sapratni, un eņģelis atgriežas, lai izskaidrotu neizskaidroto redzējuma daļu (*Dan. 9:20*). Daniēla grāmatā 9:24 eņģelis saka: "Ir nolemts par tavu tautu un tavu svēto pilsētu — dot tām septiņdesmit nedēļas laika." ("Septiņdesmit nedēļas ir noteiktas tavai tautai." — *Dan 9:24, NKJV*).

Daniēla 9. nodaļā minētās 70 nedēļas ir "noteiktas" no garākā pravietojuma par 2300 dienām, kas aprakstīts Daniēla 8:14. Ebreju valodā vārds "noteikts" Vecajā derībā parādās tikai šeit. To burtiski var tulkot kā "nogriezts" vai "nocirsts". Rabīni lietoja šo vārdu, lai aprakstītu kaut ko, kas ir atdalīts vai amputēts no ilgāka perioda (laika posma). Konkrēti šeit tas nozīmē atdalīšanu. Šajā pravietojumā ir ieskicēta arī jūdu tautas, tempļa un Jeruzālemes nākotne. Septiņdesmit nedēļām bija jābūt pārbaudes laikam, lai atjaunotu Israēla pilnīgu labvēlību Dieva priekšā. Šajā laikā Mesija atnāks, lai "panāktu mūžīgo taisnību" (*Dan. 9:24*).

Var uzdot jautājumu: Kādi pierādījumi mums ir pašā tekstā, ka 70 nedēļas nav burtiskas nedēļas vai 490 burtiskas dienas? Izteiciens "nedēļas" ebreju valodā šeit tiek lietots arī

kā dienu grupa vai arī to var tulkot kā 70 “septiņas” (nedēļas). Tā kā notikumi, par kuriem tiek pravietots, norisinās daudz ilgākā laika posmā nekā 490 burtiskas dienas un faktiski aptver gadsimtus — šis laika posms ir jāsaprot kontekstā ar dienas/gada principu (*Ec. 4:6, 4. Moz. 14:34*); tas ir, viena pravietiskā diena ir vienāda ar vienu burtisku gadu.

Gerhards Pfandls no Septītās dienas adventistu Bībeles izpētes institūta sniedz šādu ieskatu par 4. Mozus 14:34: “Dievs apzināti izmantoja dienu pret gadu principu kā mācību līdzekli: “Pēc četrdesmit dienu skaita — tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi —, ikvienu dienu skaitot par gadu, jūs nesīsit četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzītu, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos!” (*4. Mozus 14:34*). Un pravietim Ecēhiēlam tika teikts, ka viņam jāguļ 390 dienas uz kreisās puses un 40 dienas uz labās puses: “Par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu.” (*Ec. 4:6*). Tomēr 4. Mozus 14. nodaļa un Ecēhiēla 4. nodaļa nav apokaliptiski teksti. Tāpēc Dievs to paskaidro — viena diena nozīmē vienu gadu. Apokaliptiskajos tekstos tas nekad nav pateikts, tas ir pamatprincips.” (*Journal of the Adventist Theological Society, 23/1 (2012), 9. lpp.* Šis princips ir spēkā Daniēla un Atklāsmes grāmatas laika pravietojumos. Piemērojot principu, ka viena pravietiskā diena ir vienāda ar vienu burtisku gadu, pravietojums tiek atslēgts. Notikumi, kas paredzēti pravietiskajā laika līnijā, nostājas savās vietās.

Daniēla 9:24, 25 minētās 70 nedēļas ir 490 pravietiskas dienas jeb 490 burtiski gadi. Šis 70 nedēļu periods sākas ar pavēli par Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu. Kad mēdieši un persieši sakāva Babiloniju, jaunie valdnieki kopumā pieņēma trīs atsevišķus dekrētus, kas ļāva ebrejiem atgriezties no Bābeles gūsta Jeruzālemē. Pirmie divi dekrēti, kurus izdeva attiecīgi Kīrs (*Ezras 1:1–4*) un Dārijs (*Ezras 6:1–12*), pilnībā neietvēra katru no šiem jautājumiem: Jeruzālemes atjaunošanu, tempļa atjaunošanu un Israēla kā tiesu sistēmas leģitimizāciju. Pēdējais no trim dekrētiem, ko 457. gadā p.m.ē. izdeva Artakserkss, ne tikai ļāva jūdu tautai atgriezties savā dzimtenē, bet sniedza arī nodrošinājumu, lai varētu to izdarīt, un pilnvaroja Jeruzālemes pilsētu kā tās civilo, tiesisko un reliģisko centru.

Pravietiskā laika līnija

Sākot no 457. gada p.m.ē., pravietojums ved mūs cauri gadsimtiem 69 pravietiskās nedēļas jeb 483 gadus līdz 27. gadam pēc Kristus dzimšanas. Saskaņā ar pravietojumu šis pravietiskais periods sasniegs kulmināciju ar Mesijas, prinča, atnākšanu. “Mesija” nozīmē “svaidītais”. Mūsu ēras 27. gadā (ķeizara Tiberija piecpadsmītajā valdīšanas gadā) Jēzus Kristus, Mesija, tika kristīts jeb svaidīts savai kalpošanai (*Lūkas 3:1–3, 15, 16, 21, 22*), tieši kā bija pravietots.

Mesija, kas tiks nocirsts nedēļas vidū

Daniēls simtiem gadu iepriekš paredzēja precīzu Kristus kristīšanas datumu. Gabriela skaidrojums Daniēlam par Kristu turpinās. Kā šīs nedēļas mācība skaidri atklāj, Mesija tiks “nocirsts” jeb sists krustā 70 nedēļu pravietojuma pēdējās nedēļas vidū. Jēzus tika sists krustā mūsu ēras 31. gadā, kā to paredzēja Daniēla pravietojums.

Saskaņā ar Gabriela skaidrojumu Daniēlam, Dieva derība tieši ar pašu jūdu tautu kā nāciju beigsies 70 pravietisko nedēļu beigās, mūsu ēras 34. gadā. Tagad derība tika piedāvāta visiem — vispirms jūdiem un pēc tam pagāniem (*skat. Rom. 1:16; Rom. 2:6, 10*) —, kuri pieņēma Jēzu par savu Glābēju.

Tikmēr svētnīcas dievkalpojumi bija uzskatāmas mācību stundas, kas ilustrēja Jēzus upuri un glābšanas plānu. Kad Viņš nomira, svētnīcas dievkalpojumi vairs nebija aktuāli. Tie bija kalpojuši savam mērķim. Tagad grēciniekiem vairs nebija nepieciešams upurēt jēru templī, viņi varēja nākt tieši pie Jēzus un pieņemt Viņa asinis, lai aplātu savus

grēkus. Jēzus ir Dieva Jērs, kas tika nokauts par mums tieši tajā laikā, kā to paredzēja Bībeles pravietojums.

2300 gadu atlikušais laika periods

Kā jūs atceraties, 70 nedēļas ir tikai pirmie 490 gadi no Daniēla pravietojuma 2300 gadiem. Šī daļa attiecas uz jūdu tautu un nāciju. Atlikusī 2300 gadu daļa ilgst līdz galam. Notikumi, kas saistīti ar pravietojuma pirmo daļu, papildījās ar apbrīnojamu precizitāti. Šāda precizitāte dod mums pārliecību, ka arī atlikušās pravietojuma daļas notikumi papildīsies tieši tā, kā bija iepriekš noteikts.

Viss pravietojums sākas ar dekrētu par "Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu" 457. gadā pirms Kristus (*Dan. 9:25*). Ja sāksim no 457. gada p.m.ē. un pa vēstures laika līniju pārvietosimies 2300 gadus uz priekšu (ieskaitot pāreju no 1. gada p.m.ē. uz 1. gadu pēc Kristus dzimšanas, kurā nav 0 gada), tad nonāksim līdz 1844. gadam pēc Kristus. Ar šo datumu sākas svētnīcas šķīstīšana debesīs un tiesas darbs, ko iepriekš ie- zīmē Salīdzināšanas diena.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Palūdziet klases dalībniekiem padomāt par šo jautājumu: Kāpēc ir nozīmīgi, ka mēs dzīvojam tiesas dienā, svētnīcas šķīstīšanas laikā, antitipiskajā (patiesajā) Salīdzināšanas dienā?

Aiciniet klases dalībniekus pārdomāt šādas trīs svarīgas patiesības, kas izriet no šīs nedēļas studijām:

Pirmkārt: Bībelei var uzticēties. Tā ir matemātiski precīza. Tā ir precīza visās tās detaļās. Tā atklāj precīzus datumus vēstures laika līnijā, pārliecinot pat skeptiķus par tās patiesumu. Tādējādi pravietojumi stiprina mūsu pārliecību par Dieva vārda uzticamību.

Otrkārt: vēsts par tiesas stundu ir aicinājums mūsu sirdīm censties vēl vairāk uzticēties Jēzum kā mūsu dzīves Kungam. Šajā beigu laikā Dieva ļaudis pārbaudīs savas sirdis, lūdzot Dievu piedot grēkus un attīrīt tās no jebkuras attiecības vai prakses, kas nav saskaņā ar Dieva gribu. Viņa ļaudis lūgs Dievu, lai Viņš aplāj viņus ar Kristus taisnības tērpu (*Jes. 61:10*).

Treškārt: Šīs stundas steidzamība ir aicinājums Dieva ļaudīm ar atjaunotu dedzību liecināt saviem radniekiem, draugiem, kaimiņiem un darba kolēģiem. Tiesas stundas aicinājums ir debesu pēdējā vēsts grēka sirgstošajai pasaulei, vēsts, kas sagatavos sirdis Jēzus atnākšanai.

Noslēdziet nodarbību ar šiem praktiskajiem jautājumiem, aicinot klases dalībniekus nākamajā nedēļā personīgi pārdomāt atbildes uz tiem:

1. Vai es esmu pilnībā nodevis/usi savu dzīvi Kristum šajā kritiskajā zemes vēstures laikā? Ja nē, kas mani attur no Viņa?
2. Vai es droši zinu, ka mana glābšana ir droša Jēzū? Kāpēc jā vai kāpēc nē? Kāpēc man jāpaļaujas tikai uz Viņa taisnību? Ko nozīmē to darīt? Vai mana cerība ir pilnīgi un absolūti noenkurota Viņā? Ja nē, kas man jādara, lai es pilnībā noenkurotos Viņā?

Pielūgt Radītāju

I DAĻA — PĀRSKATS

Tas, ka Dievs radīja šo pasauli septiņās burtiskās dienās, ir viena no Rakstu pamatpatiesībām. Visa Bībele sākas ar vārdiem “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi” (1. Moz. 1:1). Bībeles pēdējā grāmata, Atklāsmes grāmata, aicina mūs: “Pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi” (Atkl. 14:7). Dievs ir mūsu pielūgsmes cienīgs, jo Viņš mūs ir radījis. Mēs neesam evolucionējuši. Mēs neesam tikai ģenētiska nejaušība. Mēs esam daudz vairāk nekā tikai attīstīts dzīvnieku sugas pārstāvis. Mēs esam cilvēki ar neticamu vērtību, jo Dievs mūs ir radījis. Katrs no mums Viņa acīs ir unikāls.

Šīs nedēļas mācību vielā tiek pētīta Radīšanas nozīme. Galu galā, kam citam mēs kā kristieši varam ticēt, kam vēl var būt nozīme vai jēga, izņemot to, ka esam Dieva radītas būtnes? Pievērsiet uzmanību Bībeles sākumdaļai, 1. Mozus grāmatas 1. nodaļas pirmajām rindām. Tās nerunā par attaisnošanu tikai ticībā, vai ne? Tās arī neko nerunā par Jēzus dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos un augstā priestera kalpošanu. Ne vārda par otro atnākšanu. Pilnīgs klusums par desmit baušļiem un Dieva likuma mūžīgo spēkā esamību. Nekas par mirušo stāvokli.

Kāpēc? Atbilde patiesībā ir vienkārša. Šīs doktrīnas, lai cik svarīgas tās arī nebūtu, kļūst par bezjēdzīgu dribli, par pilnīgi tīrām muļķībām, ja tās nesaista ar Radīšanas doktrīnu, ja nesaista ar pirmo rindu — “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.”

II DAĻA — KOMENTĀRS

1998. gada novembrī Čārlzs Kolsons uzrakstīja rakstu ar nosaukumu “Astronauti, kas atrada Dievu: Garīgais skatījums uz kosmosu”: “Astronauta Džona Glēna atgriešanās kosmosā 36 gadus pēc bijību iedvesošā lidojuma ap Zemi ir atgādinājums par varonību, kas padara iespējamu kosmosa izpēti. ... [1998. gadā Glēns žurnālistiem sacīja, ka 77 gadu vecumā, tieši pēc atgriešanās no pēdējā ceļojuma kosmosā] “Man nav iespējams skatīties uz šāda veida radīšanu un neticēt Dievam. Tas tikai stiprina manu ticību.” (Charles Colson, *Breakpoint Commentary*, 1998. gada 5. novembris).

Cilvēki var nezināt, ka daudziem agrīnajiem astronautu varoņiem bija dziļa reliģiska ticība. Viņu skats uz bezgalīgo kosmosu tikai vairoja viņu ticību. “Nīls Ārmstrongs un Bazs Aldrins ir vislabāk pazīstami kā [divi no] pirmajiem astronautiem, kas nolaidās uz Mēness un veica šo “milzu lēcieni cilvēces labā”. Bet jūs, iespējams, nezināt, ka pirms viņi izkāpa no kosmosa kuģa, Aldrins izvilka Bībeli, sudraba biķeri un sakramentālo maizi un vīnu. Tur, uz Mēness, viņa pirmais solis bija dievgalda svinēšana.

“Frenks Bormans bija pirmās kosmosa apkalpes komandieris, kas devās ārpus Zemes orbītas. No 250 000 jūdžu attāluma raugoties uz Zemi, Bormans pa radio pārraidīja vēstījumu, citējot 1. Mozus 1: “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi”. Kā viņš vēlāk paskaidroja: “Man bija milzīga sajūta, ka ir jābūt kādam spēkam, kas ir lielāks par mums visiem, ka ir Dievs, ka patiešām ir sākums.” (Charles Colson, *Breakpoint Commentary*, 1998. gada 5. novembris). Katrs no šeit pieminētajiem astronautiem jūta, ka šī pasaule nav nejaušas nejaušības rezultāts. Arī dzīvība nebija kosmiska nejaušība. Astronauti saprata 1. Mozus 1:1 teikto patiesību — ka šo pasauli ir radījis viszinošs un visvarens Dievs.

Trīs eņģeļu vēstis Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā “skaļā balsī” pasludina vēsti par radīšanu un par viszinošo Dievu. Dievs nekad nav pārsteigts. Viņš redz notikumus, kas vēl tikai risināsies, pirms tie vispār notiek. Trīs eņģeļu vēsts ir Dieva īpaši izstrādāta, lai

stātos pretī šīs paaudzes humānisma un postmodernisma izaicinājumiem. Tā nav nejausība, ka tajā pašā laikā, kad attīstījās evolūcijas teorija, Dievs sūtīja pasaulei vēsti, lai tā pielūgtu Radītāju.

Padomājiet arī uz mirkli, ja evolūcija būtu patiesība, cik daudz melu mums būtu stāstīts Bībelē. Iesākumam, 1. Mozus 2:1–2 ir teiktas trīs nepatiesības. “Tā tika pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki. Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis.” 1. Mozus 2:1, kur teikts, ka sākotnējais radīšanas darbs bija “pabeigts”, būtu meli, jo zinātne apgalvo, ka radīšanas process, evolūcija, joprojām turpinās. (Ierakstiet Google meklēšanā *Is evolution still happening? Vai tamlīdzīgi.*) Ja tā, tad radīšanas darbs nav beidzies, lai gan 1. Mozus 2:2 ir arī teikts, ka Dievs “Dievs pabeidza Savu darbu, ko Viņš bija darījis”. 1. Moz. 2:2 arī teikts, ka Dievs septītajā dienā atdusējās no visa sava darba. Septītajā dienā no kā? Radīšana (kā mums tiek stāstīts) ilga miljardiem gadu, un vēl ar vien turpinās, tāpēc šis pants, ka Viņš septītajā dienā atdusējās “no visa Sava darba, ko bija darījis”, būtu kārtējais meli.

Un traģiski, ka šie trīs izdomājumi būtu tikai sākums visiem meliem, kas mums tiek stāstīti; tas ir, ja evolūcija būtu patiesība.

Plāns katrai dzīvei

Kad Brūsam Olsonam bija 19 gadi, viņš devās džungļos uz Kolumbijas un Venecuēlas robežas, lai nestu evaņģēliju Barī ciltij. Barī bija pirmatnēja aborigēnu tauta, kas bija izolēta Dienvidamerikas biežajos džungļos. Viņi bija pazīstami ar savām mežonīgajām kaujas spējām un vardarbīgo, barbarisko taktiku, kad karoja pret citām ciltīm. Brūsu nesatrauca viņu brutālā reputācija, un, ja nepieciešams, viņš bija gatavs atdot savu dzīvību, lai dalītos ar viņiem evaņģēlijā. Viņš pavadīja vairākas nedēļas, cenšoties iekarot viņu uzticību. Neviens rietumnieks iepriekš nebija ieradies viņu teritorijā. Lēnām, laika gaitā Barī iemācījās iemīlēt šo maigo, gādīgo ārzemnieku. Kad Brūss dalījās evaņģēlijā ar šiem primitīvajiem iezemiešiem, viņi piedzīvoja jaunu dzīvi Kristū. Visvarenais Radītājs mainīja viņu dzīvi. Šī kādreiz kareivīgā, vardarbīgā cilts kļuva par miera spēku visā reģionā.

Tieši tad, kad Brūss guva reālus panākumus evaņģēlija izplatīšanā, notika negaidīts notikums. Kolumbijas partizāni viņu nolaupīja un turēja slepenā slēptuvē dziļi džungļos. Pēc tam Kolumbijas armija mēģināja savervēt Barī, lai cīnītos pret partizāniem.

Barī atteicās, sakot: “Vardarbība tikai rada vardarbību.”

Brūss mēnešiem ilgi tika turēts necilvēcīgos apstākļos, tomēr viņš spēja pacelties pāri savu apstākļu šausmām. Viņš ieguva savu sagūstītāju uzticību. Galu galā tie viņam iedeva Bībeli. Dienu pēc dienas viņš dalījās ar viņiem Dieva Vārdā. Vairāk nekā 100 no šiem nemiernieku kaujiniekiem pieņēma Kristu un nošķīrās no partizānu spēkiem, nolika ieročus un atgriezās sabiedrībā kā ražīgi Kolumbijas pilsoņi.

Neskatoties uz ļaunajiem spēkiem, kas bija vērsti pret Brūsu Olsonu, visvarenajam Radītājam bija plāns viņa dzīvei, un visi elles spēki nespēja to iznīcināt. Mūsu Radītājam bija plāns ne tikai Brūsa Olsona dzīvei, Viņam ir plāns arī mūsu dzīvei un tas ir vēl labāks. Mūsu Radītājam ir ne tikai plāns mūsu dzīvei, bet caur Svēto Garu Viņš mūs vadīs pēc sava plāna. Sabata bagātības izpratne dod mums dziļāku izpratni par Dieva plānu attiecībā uz mums, kā arī dziļāku mērķi mūsu dzīvei.

Kā norādīts šīs nedēļas mācību vielā, ebreju valodā vārds *barà* ir kaut kas tāds, ko var darīt tikai Dievs. Cilvēki var kaut ko izgatavot no esošajiem pieejamajiem materiāliem, bet tikai Dievs var izgatavot kaut ko no nekā. Kad Dievs saka savu vārdu, parādās taustāma matērija (*Ps. 33:6, 9; Ebr. 1:1, 2*). Kad Dievs runā, viss, ko Viņš saka, kļūst par to, pat ja tas nekad iepriekš tāds nav bijis, jo Dieva vārdam ir radošs spēks to padarīt par

tādu. Kad mēs sabbatā pielūdzam debesu un zemes Radītāju, mēs atzīstam, ka Viņš ir visvarens.

Ja Viņš ir pietiekami varens, lai radītu šo pasauli un visu, kas tajā ir, tad Viņš noteikti ir pietiekami varens, lai mainītu mūsu dzīvi. Sabats ir gan taisnošanas (mūsu atpūta vienīgi Kristū), gan svētdarīšanas (mūsu spēks vienīgi Kristū) simbols. Pravielis Ecēhiēls skaidri pauž šo ideju:

“Es devu tiem arī Savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis.” (*Ec. 20:12*). Kad mēs katru sabbatu pielūdzam, Radītājs mūs rada no jauna. Tas, kas mūs radījis, mūs pārrada. Tas, kas mūs veidojis, mūs pārveido.

Atklāsmes grāmatā aprakstītais pēdējais konflikts par pielūgsmi notiek tieši tāpēc, ka Kristus mūs ir radījis, atpestījis, pārveidojis un atkal nāk pēc mums. Velns ienīst sabbatu, jo ienīst visu, ko tas pārstāv. Sabats ir Kristus varas, Viņa kundzības, Viņa valdīšanas, Viņa žēlastības un Viņa spēka simbols. Ja sātānam izdodas maldināt cilvēkus, ka sabbatam nav nekādas nozīmes, tad viņš var graut Radītāja autoritāti un pievērst miljoniem cilvēku uzticību sev. Tādēļ Dievs ir sūtījis savu pēdējo dienu vēsti Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā, lai sagatavotu pasauli mūsu Radītāja un Glābēja atgriešanās brīdim, kurš no jauna pārradīs šo planētu Ēdenes krāšņumā.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Personīgām pārdomām: Radīšanas Dievs izsauca eksistencē sauli, mēnesi un zvaigznes. Viņa apbrīnojamais spēks radīja šo planētu un piepildīja to ar dzīvām būtnēm. Šis pats Dievs izglāba savu tautu no Ēģiptes verdzības, vadīja to tuksneša klejotumos, deva mannu no debesīm, lika sagrūt Jērikas mūriem un uzvarēja Israēla ienaidniekus. Šis pats Dievs ir ieinteresēts jūsos un manī. Mūsu labā Viņš atraisa Radīšanas spēku, lai uzvarētu ienaidnieku, kas cīnās par mūsu dvēseli. Visu izšķir šīs Bībeles patiesības izpratne un pieņemšana.

Ikviens no mums katru dienu cīnās ar kārdinājumiem. Lūk, neticami labā vēsts: tas pats Dievs, kurš atraisīja savu bezgalīgo spēku, lai radītu pasauli, atraisa to pašu bezgalīgo spēku, lai sakautu elles spēkus, kas cīnās par mūsu dvēselēm. Jēzum ir kas daudz vairāk, ko piedāvāt, nekā sarūgtinošu sakāvi. Viņš var piedāvāt daudz vairāk nekā atkārtotas neveiksmes. Viņam ir daudz vairāk, ko piedāvāt, nekā atkal un atkal ciest neveiksmi, pārvarot vienu un to pašu šķērsli. Kam mēs kalpojam? Visvarenam Radītājam ar neierobežotu, bezgalīgu spēku. Šis spēks ir mūsu, kad mēs to satveram ticībā. Radītāja spēkā mēs tiekam pārveidoti, mainīti, padarīti jauni.

Diskusija un lūgšana: Lūdziet kādu brīvprātīgo nolasīt 2. Korintiešiem 5:17: “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.”

Pārrunājiet ar klasi, ko nozīmē būt jaunradītam.

Nobeigumā lūdziet par klases dalībniekiem, lūdzot Dievu palīdzēt viņiem dziļāk un pilnīgāk saprast, kā Viņa radošs spēks var mainīt viņu dzīvi.

Sabats un gals

I DAĻA — PĀRSKATS

Pēc kā cilvēki krīžu laikā ilgojas vairāk nekā jebkā cita? Ko mēs visi meklējam, kad notiek nelaime? Nenoteiktības brīžos cilvēks vairāk par visu citu vēlas drošību. Kad plosās tornado, viesuļvētra, taifūns vai kāda cita dabas katastrofa, ko mēs izmisīgi vēlamies? Mēs vēlamies būt drošībā kopā ar ģimeni. Šī vēlme pēc drošības ir aktuāla arī kara laikā vai tad, kad ielās plosās vardarbība.

Haotiskajā un nedrošajā pasaulē sabats ir miera oāze. Tā norāda mums uz mūsu Radītāju, kas dod mums drošību un drošumu Viņa klātbūtnē. Sabats ir patvēruma vieta, svētnīca laikā, kas katru nedēļu no debesīm nolaižas uz zemi. Tas mūs vieno kopīgās saitēs ar mūsu brāļiem un māsām Kristū. Sabats ir lielais izlīdzinātājs. Sabatā kopīgi pielūdzot Dievu, mēs no jauna apzināties, no jauna saprotam, ka esam daļa no lielā cilvēces tīkla, ko radījis Dievs, un ka "Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm." (*Ap.d. 17:26*).

Šīs nedēļas nodarbībā mēs dziļāk pētīsim sabata nozīmi mūsu personīgajā dzīvē un atklāsim, kā pareiza izpratne par sabatu ietekmē mūsu attieksmi, mūsu izvēli un rīcību. Šonedēļ mēs arī pētīsim, kā sabats kļūs par centrālo jautājumu gala laika krīzē par Dieva likumu. Sātana pēdējais uzbrukums būs vērstas pret sabatu, jo sabats ir iestrādāts Dieva likuma sirdī kā Viņa radošās varas mūžīgais simbols.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Radišana, sabats un tiesa ir ļoti cieši saistīti dievišķā šablonā. Radišana runā par Kristu, kas radīja visas tautas. Tādējādi mums ir kopīgi priekšteči. Kad apustulis Pāvils diskutēja ar filozofiem Grieķijā, viņš izmantoja šo spēcīgo argumentu: "Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, ... licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu" (*Ap.d. 17:24, 26*). Pāvila teiktais atēniešu filozofiem bija vienkārši šāds: Bībeles Dievs ir visas cilvēces visvarenais Radītājs, tāpēc mēs visi esam daļa no vienas cilvēces ģimenes. Šī radišanas jēdziena izpratne liek mums cienīt vienu otru, novērtēt vienu otru un izturēties vienu pret otru laipni, pieklājīgi un līdzjūtīgi. Sabats ir praktiska izpausme tam, ka mēs ticam Dievam kā Radītājam un ka mēs novērtējam cilvēka dzīvību. Cilvēka dzīvība ir svēta, jo tā ir dārga dāvana, ko mums dāvājis mūsu Radītājs. Mūsu sabata dievkalpojums apliecina šo mūžīgo patiesību. Mūsu šīs nedēļas nodarbība aplūko sabatu tiesas sprieduma gaismā.

Tiesa, bauslība un izvēles brīvība

Tas, ka pastāv tiesa, nozīmē, ka cilvēki var izdarīt morālu izvēli. Ja mēs tikai attīstītos, tad brīvai gribai nebūtu īsta pamata. Ja visu noteiktu mūsu iedzimtība vai vide, mēs nespētu īstenot izvēles brīvību.

Kornela (Cornell) universitātes bioloģijas vēstures profesors Viljams Provins atzīst, ka evolūcija un brīvā griba nav savienojamas. Lekcijā, ko viņš nolasīja 1998. gada 12. februārī, viņš izteica šādu ievērojamu apgalvojumu: "*Naturālistiskajai evolūcijai ir skaidras sekas, kuras Čārlzs Darvins lieliski saprata... [ieskaitot domu, ka] cilvēka brīvā griba nepastāv. ... Brīva griba ir postošs un ļauns sociāls mīts.*" (William Provine, abstract for "Evolution: Free will and Punishment and Meaning in Life," talk delivered on Feb. 12, 1998 (<https://www.discovery.org/a/9581/>)).

Brīva griba noteikti nav "ļauns sociāls mīts". Tā ir neatņemama dāvana, ko Dievs ir devis katram no mums. Ja atņem brīvo gribu, tad nav iespējams noteikt, kas ir pareizi un kas nepareizi. Ja ir kāds spriedums, tad ir jābūt likumam, kas ir šī sprieduma pamatā.

Apustulis Jēkabs apliecina mūžīgu patiesību, sakot: "Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem." (*Jēk. 2:10*). Par kādu bausli runā Jēkabs? 11. un 12. pantā tas ir skaidri paskaidrots: "Jo, kas ir sacījis: tev nebūs laulību pārkāpt, - ir teicis arī: tev nebūs nokaut. Ja nu tu nepārkāp laulību, bet nokauj, tad tu esi kļuvis bauslības pārkāpējs. Tā runāriet un tā dariet kā tādi, ko tiesās svabadības likums."

Šajā Jēkaba vēstules fragmentā desmit baušļu likums, kas ir pamats Dieva pastarai tiesai, tiek dēvēts par svabadības likumu. Elēnas G. Vaitas komentārs par šo fragmentu ir ārkārtīgi noderīgs, lai izprastu šīs Rakstu vietas dziļumu: "Vienīgais nosacījums cilvēka brīvības iegūšanai ir savienošāns ar Kristu. "Patiesība darīs jūs brīvus", un Kristus ir patiesība. Grēks var uzvarēt tikai tad, ja ir novājinājis saprašanu un iznīcinājis dvēseles brīvību. Padošanās Dievam ir sevis atjaunošana patiesā cilvēka cildenumā un godā. Dievišķais likums, kuram mēs esam aicināti paklausīt, ir "svabadības likums". (*Jēk. 2:12*)."
(*Laikmetu Ilgas*, 466. lpp.)

Kad mēs nododam savu dzīvi Kristum, mēs piedzīvojam patiesu brīvību. Paklausība Dievam kļūst par prieku. Tā kā pielūgsmē sabatā ir Dieva likuma centrā, tas ir simbols mūsu pilnīgai uzticībai Kristum. Pateicoties Viņa žēlastībai, mēs paklausām Viņa baušļiem nevis tāpēc, lai tiktu glābti, bet tāpēc, ka esam glābti Viņa žēlastībā un vēlamies Viņam izpatikt visā, ko darām.

Dievs nekad nepiespiež vai neuzspiež mums savu gribu. Viņš nepiespieda sātānu kalpot Viņam debesīs. Viņš neuzspieda Ādamam un Ievai paklausīt Ēdenē, un nekad neuzspiedīs mums paklausīt šodien. Vēlreiz atkārtosim: "Pestīšanas darbā nedrīkst pielietot spiedienu. Ārējas varas izmantošana šeit nav pieļaujama. Dieva Gara ietekmē cilvēkam ļauts brīvi izvēlēties, kam viņš grib kalpot. Pārmaiņa, kas iestājas dvēselē, pakļaujoties Kristum, nes vislielāko brīvības izjūtu. Atteikšanās no grēka ir pašas dvēseles darbs. Bez šaubām, mums pašiem nav spēka atbrīvoties no sātāna varas; bet, kad mēs vēlamies atbrīvoties no grēka un mūsu lielajā vajadzībā piesaucam varu, kas stāv ārpus un augstāk par mums, tad dvēseles spēki tiek piepildīti ar Svētā Gara enerģiju un paklausa gribas rīkojumiem pildīt Dieva prātu." (Elēna G. Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 466. lpp.)

Savā pēdējā maldināšanā velns mēģinās piespiest Dieva tautu kalpot viņam. Ierobežojot viņu iespējas pirkt vai pārdot, izsmejot un apmelojot, vajājot, ieslogot cietumā un pat nogalinot, viņš centīsies piespiest pielāgoties. Lai gan Atklāsmes grāmatā 14:7 mēs esam aicināti pielūgt Radītāju, Atklāsmes grāmatā 14:9 mēs esam brīdināti, ka nedrīkstam pielūgt zvēru. Beidzamais konflikts starp labo un ļauno ir par pielūgsmi.

Līdzīgs konflikts par pielūgsmi notika, kad Daniēls un viņa draugi bija Bābeles gūstā. Duras līdzenumos tika izveidots viltots tēls. Kēniņš Nebukadnēcars pavēlēja visiem saviem padotajiem noliekties un pielūgt zelta elku. Tika izdota pavēle, ar kuru ikviens, kas nepaklanījās un nepielūdza zelta tēlu, tika notiesāts uz nāvi. Otrais bauslis, kas aizliedza izgatavot un pielūgt elkus, kļuva par pārbaudījumu ebreju gūstekņiem. Viņi pilnībā uzticēja sevi Dievam. Par savu uzticību un pašāvību viņi tika iemesti ugunīgajā krāsnī. Bet Dievs viņus pasargāja. Jēzus Kristus, Cilvēka Dēls, iegāja liesmās kopā ar viņiem un nodrošināja viņiem dievišķu aizsardzību.

Zemes vēstures pēdējās dienās pasaule tiks pakļauta pārbaudījumam par ceturto bausli: "Piemini sabata dienu, ka tu to svētī." (*2. Moz. 20:8*). Bauslis, kas visu cilvēci vedina pielūgt savu Radītāju, tiks aizstāts ar viltotu dievkalpojuma dienu. Un atkal Dievam būs ļaudis, kas būs uzticīgi Viņam. Atklāsmes grāmatā 14:12 ir teikts: "Šeit vajadzīga svēto

izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.” Dieva gala laika atlikuma ļaudis izturēs līdz galam. Ar Viņa žēlastību un spēku tie “turēs Viņa baušļus”.

Viņi paklausīs, jo “Jēzus ticība” piepildīs viņu sirdis un visus viņu dzīves aspektus. Tādu pašu ticības kvalitāti, kāda bija Jēzum, kad Viņš stājās krusta priekšā, piedzīvos arī viņi. Viņi pilnībā paļausies uz savu Debesu Tēvu. Šīs uzticības attiecības ar Dievu izvedīs viņus cauri pēdējam zemes konfliktam. Šīs nedēļas nodarbības būtība ir saprast, ka Tas, kas mūs radīja, rūpēsies par mums zemes pēdējā krīzē. Sabata ievērošana atklāj mūsu uzticēšanos Jēzum, mūsu Radītājam, Pestītājam, Starpniekam un nākošajam Ķēniņam. Tas ir Dieva aicinājums ikvienam no mums, ņemot vērā Viņa pastaro tiesu. Paklausība Viņa likumam ir mūsu ticības auglis.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomām: Džons Oksenhems bija Viljama Artūra Dankerlija pseidonīms. Oksenhems bija angļu dzejnieks un garīgo dziesmu rakstnieks. Viņš sarakstīja dzejoli “Ceļi”, kas labi raksturo šīs nedēļas mācību stundu:

“Katram cilvēkam ir atvērts Ceļš un Ceļi, un Ceļš.

Un Augstā Dvēsele kāpj pa Augsto ceļu, un Zemā Dvēsele klejo pa zemo, un starp tām, pa miglainiem līdzenumiem, pārējās dreifē uz priekšu un atpakaļ. Bet katram cilvēkam ir atvērts Augstais Ceļš un Zemais. Un katrs cilvēks izlemj, pa kuru Ceļu viņa dvēselei iet.”

Atklāsmes grāmata aicina mūs izdarīt mūžīgu izvēli. Zemes pēdējā karā nevar būt neitralitātes. Pārbaudījumi, ar kuriem mums nāksies saskarties un par kuriem Oksenhems tik daiļrunīgi raksta, tiks “katram cilvēkam izlemt, pa kuru Ceļu viņa dvēselei iet”.

Aiciniet klases dalībniekus nākamajā nedēļā personīgi pārdomāt šādus jautājumus:

1. Vai sabata dievkalpojums man ir prieka diena, vai arī tā ir likumiska prasība? Kāpēc tas tā ir?
2. Vai es atrodu savu vislielāko prieku, pildot Dieva gribu? Kāpēc jā vai kāpēc ne?
3. Vai manā dzīvē vēl ir kādas lietas, no kurām neesmu atteicies Kristus dēļ? Ja jā, kas tās ir? Kā es varu iemācīties no tām atteikties?

Krusts aicina mūs uz garīgās pieredzes dziļumu, kas ir daudz vairāk nekā tikai mentāla pacelšanās patiesības virzienā. Debesu pastarās tiesas sprieduma gaismā mūsu Radītājs aicina mūs pilnībā uzticēties Viņam šajās zemes vēstures pēdējās kulminācijas stundās.

Pilsēta, ko sauc par Sajukumu

I DAĻA — PĀRSKATS

Šīs nedēļas nodarbībā tiek pretstatītas divas reliģiskās sistēmas, ko Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā simbolizē sievietē baltā tērpā, bet 17. nodaļā — sievietē purpura un sarkanā tērpā. Kontrasts atklāj atšķirību starp šīm divām sistēmām. Pirmā sistēma ir balstīta uz Dieva Vārdu, un tās centrā ir Jēzus Kristus. Otrās sistēmas pamatā ir cilvēciskais saprāts, un tās centrā ir cilvēku reliģiskie vadītāji. Kontrasts ir starp patiesību un maldiem, glābšanu žēlastībā un glābšanu ar darbiem, paklausību Dieva pavēlēm un pakļaušanos cilvēku likumiem.

Mēs noteiksim arī garīgās Bābeles īpašības. Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā Bābele ir aprakstīta kā netikle, kas ir atstājusi savu patieso mīlētāju — Jēzu Kristu. Viņa jāzina uz sarkana zvēra, kas simbolizē tās politisko varu. Tā vietā, lai iegūtu savu spēku un varu no Jēzus un Viņa Vārda, Bābele to iegūst no šīs pasaules valstībām. Viņa tur rokā viņa kausu, kas ir pilns ar dīvainām doktrīnām. Tāpat kā burtisks vīns ietekmē sirdsapziņu, saprātu un spriestspējas, viltus mācības ietekmē mūsu domāšanu tā, ka nespējam skaidri izšķirt Bābeles patiesību.

Pētot Bābeles garīgās īpašības, mēs pievērsīsim uzmanību konkrēti divām īpašībām. Pirmā īpašība ir Bābeles atkarība no cilvēku gudrības un cilvēku vadītājiem, lai noskaidrotu dievišķo patiesību. Jēzus teica: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jņ. 14:6). Jēzus ir visas patiesības avots. Jebkurai patiesībai, kas nāk caur cilvēku reliģiskajiem vadītājiem, vispirms ir jārodas Dieva Vārdā. Otrā īpašība, ko pētīsim šonedēļ, ir tā, ka garīgā Bābele ir visas elkdievības centrs. Vecajā derībā elku pielūgšana Bābelē bija izplatīta lieta. Taču Jēzus aicina mūs pielūgt Viņu tiešā veidā, nevis ar elka palīdzību, kas aizstātu Viņu. Šonedēļ mēs no jauna atklāsim Jēzu kā Viņa draudzes Augstāko Vadītāju.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Atklāsmes grāmatā 12:17, kas ir viens no galvenajiem pantiem mūsu šīs nedēļas pētījumā, ir runa par “atlikumu” (KJV) vai “pārējiem viņas cilts locekļiem”. Atlikuma jēdziens ir atrodams viscaur Rakstiem. Īpaši tas ir aizgūts no Vecās derības. Ir trīs ebreju valodas vārdi, kas apzīmē “atlikumu”. Katram no šiem vārdiem ir savs nozīmes tonis. Tos burtiski var tulkot kā “tas, kas izglābjas”, “tie, kas izglābjas”, “tas, kas paliek”, “atlikums”, “būt pāri palikušam” vai “palikt”.

Tagad īsi aplūkosim dažus šī vārda lietojuma piemērus Vecajā derībā. Par Jāzēpa ģimeni, kas viņa aprūpē tika paglābta Ēģiptē, tiek runāts kā par “pēcnācējiem”, kas burtiski tulkojumā nozīmē “atlikums”. Elija sauca uz Dievu, ka viņš vienīgais ir atlicies uzticīgs. Arī šeit ir lietots vārds “atlikums”. Tas Kungs apsoliya atstāt Bābelē uzticīgu atlikumu, kas pēc gūsta atcerēsies Dievu un godās Viņa vārdu. *SDA Bībeles komentārs* apraksta Vecās derības atlikuma jēdzienu sekojoši: “Tādējādi VD laikos “atlikumu” veido secīgas izraēliešu paaudzes — Dieva izredzētā tauta. Atkal un atkal lielākā daļa atkrita, taču katru reizi bija kāds uzticīgs “atlikums”, kas kļuva par ekskluzīvu svēto apsoliījumu, privilēģiju un pienākumu derības mantiniekiem, kas sākotnēji tika noslēgti ar Ābrahāmu un apstiprināti Sinajā. Šis “atlikums” bija formāli noteikta grupa, kurai Dievs bija nolēmis sūtīt Mesiju un caur kuru Viņš ierosināja evaņģelizēt pagānus; tā nesastāvēja no izkaisītiem indivīdiem kā tādiem, lai cik uzticīgi tie būtu, bet bija korporatīva vienība, Dieva redzama, dievišķi pilnvarota organizācija uz zemes.” (“Additional Note on Chapter 12,” *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, 814. lpp.)

Atklāsmes grāmatā aprakstītais pēdējo dienu atlikums izbēg no šīs pasaules garīgās atkrišanas, paliek uzticīgs Dievam, nepieļauj kompromisus ar Bībeles patiesību un zemes pēdējā krīzē turas pie Jēzus. Saskaņā ar Atklāsmes grāmatas 12:17, “pūķis [sātans] sadusmojās par sievu [baznīcu] un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” Šeit Jānis atklāj, ka pēdējais konflikts starp Kristu un sātanu ir saistīts ar uzticību Kristum un paklausību Viņa likumam. Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā ir aprakstīts, kā šis konflikts saasinās, atklājot sātana stratēģiju. Zvērs no jūras un zvērs no zemes apvieno spēkus ar pūķi, lai iznīcinātu Dieva ļaudis. Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā ir izklāstīta Dieva pēdējā vēsts šajā kosmiskajā cīņā starp labo un ļauno. Un atkal šī vēsts noslēdzas ar Dieva ticības pilno atlikuma ļaudīm, kas tur Viņa baušļus (*Atkl. 14:12*).

Bābeles noslēpums atklāts

Atšķirībā no Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā aprakstītās sievietes baltā tērpā, kas simbolizē patieso Dieva draudzi uz zemes, Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā Jānis apraksta purpurā un sarkanā audumā tērptu sievieti, kas jā uz sarkana zvēra. Šai sievietei, kas simbolizē baznīcas un valsts savienību, uz pieres ir uzrakstīts vārds: “Noslēpums, lielā Bābele, netikļu māte.” (NKJV). Elēna G. Vaita raksta: “Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas pirmajam eņģelim sekoja otrs, kas sludināja: “Kritusi, kritusi Bābele, lielā pilsēta, tāpēc ka tā visas tautas dzirdinājusi ar savas netiklības dusmu vīnu.” (Atkl. 14:8, Glika tulk.) Vārds “Bābele” nozīmē “sajukums”. Rakstos tas lietots viltus vai atkritušās reliģijas dažādu formu apzīmēšanai. Atklāsmes gr. 17. nodaļā Bābele attēlota ar simbolu — sievieti, kas Bībelē norāda uz draudzi, — ar tikumisku sievieti tiek parādīta skaidra draudze un ar netikumīgu sievieti atkritusi draudze.” (*Lielā cīņa*, 381. lpp.)

Visos Rakstos Bābele simbolizē Dieva tautas apspiedēju. Bābele ir maldu citadele, atkrišanas centrs. Tā simbolizē sacelšanos pret Dievu un nepaklausību Dieva pavēlēm. Dieva spriedumi pār Vecās derības Bābeli simbolizē Viņa galīgos spriedumus pār pasauli. Gala laika cilvēkiem stāsts par Bābeles krišanu ir pamācošs. Jūs atceraties, ka Bābele uzbruka Jeruzālemei un piespieda daudzus no vadošajiem jauniešiem, tostarp arī Daniēlu, doties gūstā. Austrumu ķēniņš Kīrs galu galā uzbruka Bābelei un atbrīvoja jūdu gūstekņus, ļaujot viņiem atgriezties Jeruzālemē un pielūgt patieso Dievu.

Beigu laikā Dieva ļaudis atkal cietīs un tiks vajāti no reliģiskās apspiedējas, ko sauc par Lielo Bābeli (*Atkl. 17:5*). Atklāsmes grāmata paredz, ka sociālā haosa, politiskās krīzes, dabas katastrofu un ekonomiskā sabrukuma laikā Jēzus atgriezīsies, lai triumfētu pār pasaules apspiedēju varām un atbrīvotu savus ļaudis. Viņš valdīs mūžīgi. Viņš droši un uz visiem laikiem nostiprinās savu troni Visumā. Cīņā par troni Viņš būs uzvarētājs. Viņa ļaudis kopā ar Viņu ceļos cauri neierobežotam kosmosam, lai pielūgtu Viņu Jaunajā Jeruzālemē.

Kontrasts starp divām sievietēm Atklāsmes grāmatā

- Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā šķīstā sieviete ir tērpta saulē. Viņu rotā Kristus taisnības godība.
- Nešķīstā sieviete Atklāsmes grāmatas 17. nodaļā ir tērpusies purpura un sarkanās drānās. Viņu rotā cilvēciskais viltus un tradīcijas.
- Šķīstajai sievietei uz galvas ir zvaigžņu virtene. Savā misijā viņa vadās pēc apustuļu mācībām.
- Nešķīstā sieviete ir rotāta ar zeltu, dārgakmeņiem un pērlēm. Viņa ir atkarīga no savas greznās bagātības un ārējām rotām, lai pārsteigtu un piesaistītu savus sekotājus.

- Šķīstā sieviete stāv uz mēness. Viņa savu spēku iegūst no pravietiskā Vārda.
- Nešķīstā sieviete sēž uz sarkana zvēra. Viņa savu varu iegūst no valsts vai zemes politiskajiem spēkiem.

Cilvēciskis vadītājs vai dievišķs vadītājs?

Kad ķēniņš Nebukadnēcars sēdēja savā templī uz ķēniņa troņa, viņš runāja kā dievs. Viņa pavēles bija kā dieva balss. Pēdējās dienās atkal radīsies baznīcas–valsts sistēma (saukta par garīgo Bābeli), kuras garīgais vadītājs apgalvos, ka runā kā Dievs. Viņa autoritāte tiks pasludināta par pašu Dieva vārdu. Apustulis Pāvils atklāj šo varu ar šādiem vārdiem: “Pretinieks, kas saceļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu.” (2. Tes. 2:4). Garīgās Bābeles vadītājs apgalvos, ka viņa vārdam ir paša debesu Dieva autoritāte. Šim aprakstam atbilst pāvesta vara.

Bābele bija elkdievības centrs.

Bābele bija tēlu pielūgsmes centrs. Kristus aicina mūs nākt tieši pie Viņa. Attēli ierobežo Svētā Gara spēju iespaidot mūsu prātus par mūžības lietām. Attēliem bieži vien tiek piešķirta svētība un godbijība, kas pienākas vienīgi Dievam. Mums nav nepieciešams nākt pie Jēzus caur kāda svētā tēlu. Jēzus ir mūsu starpnieks, mūsu lielais Augstais Priesteris.

Turklāt “Bābele” ietver arī visas atkritušās reliģiskās varas, kas ir novirzījušās no skaidrajām Dieva vārda mācībām.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Šīs nedēļas mācību viela ir kas vairāk nekā teorētiska lekcija par patiesās draudzes identitāti un sātana stratēģiju, lai iznīcinātu Dieva tautu. Tajā ir vismaz trīs ļoti praktiskas mācības, ko jūsu klases dalībniekiem vajadzētu apsvērt:

1. Jēzus un Viņa Vārds ir mūsu vienīgā aizsardzība gaidāmajā krīzē. Mums ir jābūt noenkurotiem Jēzū un Rakstos. Jēzus un Viņa Vārds ir mūsu drošā aizsardzība, mūsu neieņemamā patvēruma vieta un mūsu drošība gaidāmajā krīzē. Šī izpratne noved pie ārkārtīgi svarīgiem jautājumiem: Vai mana dzīve ir pilnībā noenkurota Kristū? Kā es varu to droši zināt? Vai es paļaujos uz Viņu ikdienas dzīves lēmumos? Ja nē, tad kāpēc? Vai es esmu pievērsies tam, kas ir augšā, nevis tam, kas ir uz zemes (Kol. 3:1, 2)? Ko es varu darīt, lai mainītu savas prioritātes, ja tās nav tādas, kādām tām vajadzētu būt vai kur tām vajadzētu būt?
2. Protams, mūsu aizsardzība gaidāmajā krīzē ir piesātināt savu prātu ar Dieva Vārdu. Mums ir teikts, ka pēdējās krīzes laikā: “Viltojums tik ļoti līdzināsies patiesajam, ka bez Rakstu gaismas tos vienu no otra nevarēs atšķirt. Katrs paziņojums un katrs brīnums noteikti jāpārbauda ar Rakstu liecībām.” (Elēna G. Vaita, *Lielā cīņa*, 593. lpp.) Svarīgs jautājums ir šāds: “Vai es katru dienu piepildu savu prātu ar Dieva Vārdu un dedzīgi meklēju Viņa Svētā Gara vadību?” Padomājiet, kā katru dienu pavadīt vairāk laika Vārdā. Kā dalīšanās ar citiem tajā, ko uzzinājāt no Dieva Vārda, var palīdzēt jums stiprināt gan savu izpratni par Dieva gribu, gan apņemšanos dziļāk studēt Viņa Vārdu?
3. Gatavojoties gaidāmajai krīzei, mums ir jāatzīst, ka Bābele ir kritusi un ka Kristus draudze beigās triumfēs. Nostiprināta Kristū, mūsu prātiem piepildītiem ar Viņa Vārdu, atlikuma draudze pavisam noteikti beidzot triumfēs. Kādu brīnišķīgu cerību jums dod šī doma, ņemot vērā gaidāmos pārbaudījumus?

Sātana pēdējie maldi

I DAĻA — PĀRSKATS

Atklāsmes grāmatā 14:8 ir vēstīts par garīgās Bābeles krišanu. Kā mēs redzējām pagājušajā nedēļā, Bābele Vecajā derībā bija Dieva tautas apspiedēja. Tādējādi Bābele ir piemērots simbols maldiem, atkrišanas centram un patiesības lielākam ienaidniekam. Pagājušajā nedēļā mēs arī pētījām kontrastu starp sievieti baltā tērpā, Kristus patieso draudzi, un netikli, Bābeli. Mēs norādījām, ka viltus reliģiskā sistēma, ko sauc par Bābeli, autoritāti meklē pie cilvēku reliģiskajiem vadītājiem, nevis pie Dieva Vārda. Bābele savu varu iegūst no valsts, nevis no Kristus. Atbilstoši daudzu viltus reliģiju paradumam Bābele izmanto elkus kā dievības atveidojumus.

Šonedēļ mēs pētīsim divus galvenos Bābeles maldus: nemirstīgās dvēseles ideju un saules pielūgsmi. Gadsimtiem ilgi pagānu reliģijas ir uzskatījušas, ka dvēsele ir nemirstīga. Šis ticējums bija raksturīgs Ēģiptei, Asīrijai, Bābelei, Medo–Persijai, Grieķijai un Romai. Šī ideja par dvēseles nemirstību kristīgajā baznīcā ienāca pirmajos gadsimtos kopā ar pagānu elku pielūgšanu, kas tika pārgērbti kristīgās drēbēs un godināti kā svētie. Otrā maldu mācība — saules pielūgsmē — arī kristīgajā baznīcā ienāca salīdzinoši agri, kad kristiešu vadītāji centās aizsniegt pagānus un padarīt kristietību tiem tīkamāku. Iedomātais svētdienas svētums un gara (dvēseles) nemirstība ir divi lielākie sātana maldi pēdējām dienām. Šonedēļ mēs pētīsim šos maldus Dieva Vārda gaismā.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Kad apustulis Jānis rakstīja Atklāsmes grāmatu, senā Bābeles pilsēta jau sen bija iznīcināta. Atklāsmes grāmatu Jānis rakstīja pirmā gadsimta beigās. Bābeli 539. gadā p.m.ē., tas ir, pirms vairāk nekā 600 gadiem, bija sagravuši mēdieši un persieši. Praviētis Jesaja pareģoja Bābeles likteni: “Tur nemūžam neviens vairs nedzīvos, tā paliks tukša uz radu radiem. Arābi tur neapmetīsies, un gani tur neganīs.” (*Jes. 13:20*). Gadsimtu gaitā šis pravietojums ir pierādījis savu patiesumu. Grieķijas Aleksandrs Lielais atveda uz Bābeli 10 000 vīru, lai attīrītu drupas un atjaunotu pilsētu. Viņš nomira Bābelē, pirms šo projektu varēja īstenot. Pēc viņa nāves atjaunošanas projekts tika pārtraukts. Pilsēta vairāk nekā 2500 gadus ir gulējusi drupās.

Tātad Atklāsmes grāmatas mistiskā Bābele noteikti nav senā Bābeles pilsēta. *SDA Bībeles komentārs* pārlicinoši atklāj garīgās Bābeles identitāti: “Bābele — gan burtiskā, gan mistiskā — jau sen ir atzīta par Dieva patiesības un Dieva ļaužu tradicionālo ienaidnieci. Atklāsmes grāmatā lietotais nosaukums simbolizē visas atkritušās reliģiskās organizācijas un to vadītājus no senatnes līdz pat laika beigām...

“Šis pravietojums par Bābeles krišanu pēdējā dienā piepildās, protestantismam kopumā atkāpjoties no evaņģēlija tīrības un vienkāršības.” (7. sējums, 830. lpp.)

Šis apgalvojums liek mums uzdot vairākus būtiskus jautājumus. Kādas bija Vecās derības Bābeles galvenās iezīmes? Vai katoļu baznīca pirmajos gadsimtos pēc Kristus debesbraukšanas pārņēma kādas no tās praksēm? Pagājušās nedēļas nodarbībā mēs jau atzīmējām, ka elki tika ienesti baznīcā un iekļauti kristīgajā dievkalpojumā. Šonedēļ, kā jau norādījām savā apskatā, mēs pievērsīsimies vēl diviem maldiem, kas viduslaikos sabojāja katoļu baznīcu: dvēseles nemirstībai un svētdienas svētumam. Elēna G. Vaita, saistot šos divus maldus, sniedz šo ievērojamo paziņojumu: “Sātans ļaudis piekrāps ar divām lielām maldībām — dvēseles nemirstību un svētdienas svētumu. Kamēr pirmā maldība liek pamatu spiritismam, pēdējā modina simpātijas pret Romu. Savienoto Vals-

tu protestanti būs pirmie, kas izstieps savas rokas pāri bezdibenim, lai slēgtu derību ar spiritismu, kā pirmie tie sadosies rokās arī ar Romas varu, un šīs trīskārtīgās savienības iespaidā Jaunā pasaule ies Romas pēdās, minot zem kājām sirdsapziņas tiesības.” (*Lielā cīņa*, 588. lpp.)

Spiritisms

Visā Atklāsmes grāmatā spiritisms ir viens no Sātana pēdējiem maldiem, lai apvienotu pasauli un vestu to uz zemes beidzamo konfliktu starp Dieva ļaudīm un ļaunuma spēkiem. Atklāsmes grāmatā 16:14 ir teikts: “Tie ir ļauni gari, kas dara brīnumus; tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā.” Atklāsmes grāmatas 19:20 piebilst, ka tie, kas saņēma zvēra zīmi, tika maldināti ar šiem viltus iespaidīgajiem brīnumiem jeb zīmēm, un Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā ir apstiprināts, ka velns “Tas pieviļ zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt zvēra priekšā” (*Atkl. 13:14*). Saskaņā ar Atkl. 18:2 Bābele “kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli.” Maskējoties ar spiritisma aizsegu, sātans darbosies ar “zīmēm un brīnumiem” un “netaisnības līdzekļiem” (*2. Tes. 2:9, 10*). Viens no viņa pēdējiem maldiem būs viņa ļauno eņģeļu uzdošanās par mirušajiem un Bībeles patiesības, tostarp sabata, sagrozīšana.

Elēna G. Vaita sniedz mums šo biedējošo priekšstatu par to, kas nāks pār tiem, kuri būs pieņēmuši maldus par dvēseles nemirstību: “

Doktrīna par cilvēka apziņu nāvē un it sevišķi ticība, ka mirušo gari atgriežas, lai kalpotu dzīvajiem, ir sagatavojusi ceļu modernajam spiritismam. Ja mirušie ir uzņemti svēto eņģeļu un Dieva tuvumā un viņus tur aplaimo ar daudz lielāku atzišanu nekā tā, kāda tiem bija agrāk, tad kādēļ gan viņi nevarētu atgriezties virs zemes, lai apgaismotu un pamācītu dzīvos? ... Velnam ir vara parādīt cilvēkiem viņu mirušo draugu ārējo izskatu; ar apbrīnojamu noteiktību tiek atdarināts kāds pazīstams žests, vārds un balss tonis. Daudzus mierina apgalvojums, ka viņu mīļie bauda Debesu svētlaimi, un, nenojaušot briesmas, tie uzklausā “pieviļošus garus un velnu mācības”. (*Lielā cīņa*, 551., 552. lpp.)

Lai mēs nesāktu lepoties ar savām Bībeles patiesību zināšanām un nesāktu domāt, ka mums nedraud tiešas briesmas no šādiem acīmredzamiem maldiem, padomājiet vēlreiz. Mūsdienu spiritisms sniežas daudz tālāk par mūsu mīloto cilvēku atveidošanu, ko veic ļauni eņģeļi. (Bībelei ticošie adventisti lielākoties neļausies apmānīt sevi Belcebulam, kas naktī parādās viņu gultas kājgalī kā vecais tēvocis Bārnijs, kurš atgriezies no kapa ar “jaunu gaismu” par sabatu.) Spiritisms savā modernajā iemiesojumā izpaužas daudz rafinētākā, taču postošākā uzbrukumā Bībeles patiesībai.

Viens no tā principiem, kas sniežas līdz pat pašam Ēdenes dārzam, ir čūskas liktenīgie meli, ka cilvēki kļūs kā dievi, ja viņi pārkāps Dieva likumu. Mēs redzam, ka šo postošo principu postmodernisms ir pārsainojis un izplatījis ar vilinošu pievilcību mācībā “Dari, kā gribi”, kas ir paša Dieva likuma noraidīšana un uzbrukums tam. Šī bīstamā sofistika pakārto nemainīgo un absolūto Dieva likuma suverenitāti cilvēku varas autoritātei un kultūras kaprīzēm. Tādējādi, pakļaujot Dieva likumu cilvēka autoritātei, tas tiek padarīts par tādu, kam nav spēka un kas nav saistošs cilvēcei. Tā rezultātā Dieva autoritāte un Dieva Vārds mūsdienu kultūrās lielā mērā tiek grauts un ignorēts.

Secinājums? Sātanam ir pilnīgi vienalga ar kādiem spiritisma brīnumiem viņš mūs maldina. Vai tas būtu klajš uzbrukums, izmantojot “jaunu gaismu” no “mirušiem” radiniekiem, vai arī ar smalkāku uzbrukumu Dieva Vārda inspirācijai un autoritātei — viņam tas ir vienalga. Tāpēc mums ir jāapvelk visas Dieva bruņas (*Ef. 6:10–18*), lūdzot par izšķirtspējas, lai atpazītu mūsu nesnaudošā ienaidnieka vissmalkākās viltības.

Uzbrukums sabata patiesībai

Un šis punkts mūs precīzi noved pie otrās lielās maldības, ko Sātans izmantos, lai maldinātu Dieva ļaudis pēdējās dienās. Tā ir viltus mācība, ka sabats vairs nav spēkā, jo Dieva bauslība vairs nav saistoša. Šīs pēdējās maldības saknes meklējamas senatnē. Saules pielūgsmē senajās kultūrās tika praktizēta ilgu laiku. Babiloniešu galvenais dievs bija Bel–Marduks. Viņš tika attēlots kā zelta templī, zelta tronī sēdošs pie zelta galda. Viņš bija taisnīguma, gaismas, patiesības un ķēnišķās varas saules dievs. *Encyclopedia Britannica* ir vērtīgs raksts, kurā aprakstīta saules dieva ietekme uz pagātnes civilizācijām. Saskaņā ar *Britannica* redaktoru teikto, senie cilvēki ticēja: “Saule ir gaismas un dzīvības dāvinātāja visam kosmosam; ar savu nemirgojošo, visu redzošo aci viņa ir stingrs taisnības garants; ar gandrīz universālo gaismas saikni ar apgaismību jeb izgaismojumu, saule ir gudrības avots. ... Šīs īpašības — suverenitāte, labdarības spēks, taisnīgums un gudrība — ir jebkuras reliģiskās elites grupas galvenās iezīmes, un tieši šajos kontekstos ir atrodama augsti attīstīta saules ideoloģija. Ķēniņi valdīja ar saules spēku un apgalvoja, ka viņi cēlušies no saules. Saules dievības, dievi, kas personificē sauli, ir suverēni un visu redzoši. Saule bieži ir Augstākās Dievības galvenā īpašība vai tiek identificēta ar to.” (“Sun Worship: Religion,” *Encyclopedia Britannica*.)

Babilonieši kopā ar saviem pagānu kolēģiem izrādīja lielu cieņu saules dievam Bel–Mardukam. Beigu laika Bābeles viltus reliģiskā sistēma, tāpat kā tās senais līdzinieks, neņems vērā Dieva likumu. Pirmajos gadsimtos Romas baznīcā notika kompromiss, lai pielāgotos apkārtējai pagāniskajai kultūrai. Lai atsvešinātos no jūdiem un evaņģelizētu pagānus, baznīcas un valsts vadītāji apvienojās, lai godinātu svētdienu vispirms kā civilo atpūtas dienu un pēc tam kā oficiālo dievkalpojuma dienu. Viduslaikos gadsimtu gaitā šī baznīcas un valsts reliģiski–politiskā alianse Bābeles aizbildniecībā aizvietoja Dieva vārdu ar cilvēciskām tradīcijām. Elku pielūgsmē aizstāja tiešo Jēzus pielūgsmi. Bībeles patiesība par mirušo stāvokli tika aizstāta ar maldību par dvēseles nemirstību. Sabats tika nomainīts no septītās dienas, sestdienas, uz pirmo dienu, svētdienu. Šķita, ka kļūda un malds triumfēs. Taču Bībeles pēdējā grāmata, Atklāsmes grāmata, pravietoja, ka Dievs cels pēdējo dienu atlikumu, kas, glābti žēlastībā un ar dzīvā Kristus spēku, dzīvos dievbijīgā paklausībā un sludinās Viņa pēdējo dienu vēsti pasaulei.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomājiet: Šīs nedēļas nodarbībai vajadzētu likt mums nopietni padomāt savu garīgo pieredzi. Ja velns izmanto spiritismu, lai maldinātu miljoniem cilvēku, jo viņi vairāk ilgojas pēc zīmēm un brīnumiem nekā pēc Dieva vārda patiesības, vai ir iespējams, ka arī mēs varam tikt maldināti, ja mūsu garīgās pieredzes pamatā ir sajūtas un emocijas? Vai mēs vēlamies zīmes un brīnumus vairāk nekā Dieva vārda patiesību? Lūk, daži jautājumi, par kuriem šonedēļ pārdomāt klasē un ārpus tās:

1. Kāda loma mūsu reliģiskajā pieredzē ir emocijām? Ko darīt, ja mūsu emocijas norāda vienā virzienā, bet Dieva vārds — citā? Ko tad mēs darām? Vai mūsu jūtas vispār ir drošs ceļvedis? Paskaidrojiet. Kā būtu, ja jums parādītos miris mīļotais cilvēks? Ko jūs darītu? Vēl svarīgāk, kas ir jūsu vienīgais aizsargs pret spiritisma maldiem jūsu kultūrā, kas grauj Dieva Vārda pārākumu?
2. Sabata maiņa atspoguļo atkāpšanos no Dieva Vārda. Šī pārmaiņa notika pakāpeniski gadsimtu gaitā. Sātana maldi bieži vien ir smalki. Viņš ir viltīgs stratēģis. Vai ir iespējams, ka mēs paši savā dzīvē varētu atrasties uz slidenās kompromisa nogāzes? Ja tā, kādi varētu būt šie kompromisi? Turklāt, kādi, jūsuprāt, ir lielākie izaicinājumi, ar kuriem draudzei šodien jāsaskaras kompromisa jomā?
3. Apspriediet šādu apgalvojumu: “Sātans darīs brīnumus, lai maldinātu; viņš izvirzīs savu varu par augstāko. Draudzei var šķist, ka tā drīzumā kritīs, bet tā nekritīs. Tā

paliek, bet grēcinieki Ciānā tiks izsijāti — pelavas tiks atdalītas no vērtīgajiem kviešiem. Tas ir briesmīgs pārbaudījums, taču tam tomēr ir jānotiek. Tikai tie, kas būs uzvarējuši ar Jēra asinīm un savas liecības vārdu, tiks atrasti kopā ar uzticīgajiem un patiesajiem.” (Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, p. 911.) Kas jums šajā apgalvojumā izceļas? Kāpēc?

Dieva zīmogs un zvēra zīme: 1. daļa

I DAĻA — PĀRSKATS

Atklāsmes grāmata ir kontrastu grāmata. Šīs nedēļas nodarbībā runāsim par Dieva zīmogu un zvēra zīmi. Gadsimtu gaitā sabats ir bijis īpaša uzticības zīme Dievam. Sabats ir atklājis, ka Dievs kā Visuma Radītājs ir pielūgsmes cienīgs. Arī zvēra zīme ir saistīta ar pielūgsmi. Sātans ir ieviesis viltotu sabatu, nedēļas pirmo dienu, kā savas varas simbolu. Galīgais konflikts starp Kristu un sātanu koncentrējas uz to, kurš ir cienīgs pārvaldīt Visumu. Tā kā Jēzus ir dzīvības Devējs, Viņš ir cienīgs, lai Viņu pielūgtu. Sātans saprot šo patiesību kā vienu no dominējošajiem jautājumiem lielajā cīņā starp labo un ļauno. Šī iemesla dēļ sātans uzbrūk sabbatam, kas simbolizē Dieva radošo varu.

Tā kā sabbatam ir galvenā nozīme beidzamā konfliktā, Dieva bauslība ir svarīgākā beidzamā konfliktā. Šīs nedēļas stundā mēs pētīsim jautājumus, kas skar zemes pēdējo karu. Atklāsmes grāmatā 14:12 ir teikts: “Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību.” Kristus gala laika atlikums ir piepildīts ar Jēzus dāvāto taisnību ticībā, kas ļauj Viņa izredzētajiem ievērot Dieva baušļus.

Mūsu šīs nedēļas mācību viela palīdz mums arī pilnībā identificēt zvēra no jūras varu Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā. Mēs atklāsim, ka šī vara, kas uzurpē Dieva varu, savu varu iegūst no pūķa jeb sāтана. Šī zvēra vara izaug no Romas impērijas drupām un pieprasa sev paša Dieva prerogatīvas.

II DAĻA — KOMENTĀRS

Pārskats: Tie, kas ieklausās trīs eņģeļu vēstīs, novēršas no Bābeles un tās viltus mācībām. Tādējādi viņi tiek slavēti par divām lietām — par paklausību un par to, ka viņiem ir Jēzus ticība (*Atkl. 14:12*). Viņi pacietīgi gaida Jēzus atgriešanos, kas ir vēl viens veids, kā pateikt, ka viņi ir nesatricināmi un nelokāmi savā uzticībā Dievam un paklausībā Viņa likumam. Viņi netiks izšūpoti. *Gila Bībeles izklāstā* (*Gill's Exposition of the Bible*) par Atklāsmes grāmatā 14:12 ir sniegts izglītojošs paziņojums: “Šeit ir tie, kas tur Dieva baušļus, nevis cilvēku izgudrojumus un antikrista tradīcijas, bet evaņģēlija rīkojumus, kā tie sākotnēji tika pasludināti, bez jebkādiem viltojumiem un sagrozījumiem; un kas tos turēja tāpēc, ka Dievs tos bija pavēlējis, mīlestībā pret Viņu, uzlūkojot Viņa godību — tie atšķiras no zvēra pielūdzējiem un tika paglābti visā atkrišanas laikā, tie ir liecinieki ... un atlikums no sievas dzimuma, ar ko pūķis ar zvēra starpniecību karoja.” (*Comments on Revelation 14:12* (biblestudytools.com/commentaries/gills-exposition-of-the-bible/revelation-14-12.html))

Žēlastībā izglābtais atlikums atšķiras no jūras zvēru varas pielūdzējiem, jo viņi mīl Jēzu un paklause Viņa baušļiem. Viņiem ir Jēzus ticība — gan ticība Jēzum, gan ticības kvalitāte no Jēzus, kas ļauj viņiem kļūt par uzvarētājiem. Viņu ticība atklājas paklausībā un ļauj tiem pastāvēt, kad lielākā daļa cilvēku šajā pasaulē pakļaujas jūras zvēra varai. Turēt Jēzus ticību nozīmē ļaut Jēzum dzīvot Viņa dzīvi mūsos. Kad pie krusta Jēzus nespēja izjust Tēva uzmanību un rūpes par Viņa kā pasaules grēku nesēja ciešanām, Viņš paļāvās uz sava Tēva mīlestību. Ticība Jēzum, kas dzīvo mūsu sirdīs, ļauj mums uzticēties Jēzum visos dzīves brīžos.

Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā atrodamie norādījumi jūras zvēra varas atpazīšanai ir ļoti specifiski. Šīs nedēļas nodarbībā mēs aplūkosim trīs nozīmīgas jūras zvēra atpazīšanas pazīmes. Pirmā norāde, ko mēs atrodam, attiecas uz tā varas izcelsmi. “Pūķis deva tam [zvēram no jūras] savu spēku, savu troni un lielu varu.” (*Atkl. 13:2*). Kas

ir šis pūķis, kas Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas jūras zvēram dod savu spēku, troni un lielu varu?

Par pūķi mēs lasām Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā. Atklāsmes grāmatā 12:3–5 teikts, ka šis “pūķis” — velns — mēģināja “aprit viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi”, kurš vēlāk tika “aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa” (*Atkl. 12:3–5*) — tā ir nepārprotama norāde uz Kristu. Šajos pantos pūķis ir skaidri identificēts. Dieva Vārds atklātā valodā saka, ka pūķis ir velns jeb sātans (*Atkl. 12:8, 9*). Aiz jūras zvēra varas ir neviens cits kā Dieva un cilvēku vislielākais ienaidnieks. Bet velns darbojas ar *cilvēku* starpniecību. Tāpat kā Dievs darbojas caur savu draudzi, arī velns darbojas caur milzīgo atkritušo reliģisko institūciju, kas ir noraidījusi Dieva patiesību un novērsusies no Dieva likumiem. Lai gan pūķis *galvenokārt* ir sātans, kā mēs tikko uzzinājām, sātans bija tik cieši saistīts ar pagānisko Romu, ka pūķis *sekundārā nozīmē* ir arī pagāniskās Romas impērijas simbols (*sal. Dan 7:7*). Sātans izmantoja pagānisko Romu, mēģinot iznīcināt Jēzu drīz pēc Viņa dzimšanas (*Mt. 1:1–20*). Vēlāk sātans izmantoja pagānisko Romu, lai Kristu sistu krustā:

ROMIEŠU pārvaldnieks Pilāts notiesāja Kristu uz nāvi:

Mateja evaņģēlijs 27:2, 17–26.

ROMIEŠU soda izpildītāji pienagloja Viņu pie nežēlīgā krusta:

Mateja evaņģēlijs 27:27, 35.

ROMIEŠU kareivis ar šķēpu iedūra Viņam sēnā:

Jāņa evaņģēlijs 19:34.

ROMIEŠU zīmogs bija uzspiests uz Viņa kapa:

Mateja evaņģēlijs 27:66.

ROMIEŠU kareivju vienība sargāja Viņa kapu:

Mateja evaņģēlijs 27:62–65.

Vēl vēlāk pūķis ar pagāniskās Romas starpniecību piešķīra jūras zvēram savu krēslu jeb troni. Šī dāvināšana notika, kad Romas imperators Konstantīns nolēma pārceļt galvaspilsētu no Romas uz to, ko sāka saukt par Konstantinopoli, mūsdienu Turcijā, atstājot varas vakuumu bijušajā ķeizaru tronī jeb mītnē, Romas imperatora pilsētā.

“Atkāpjoties uz Austrumiem, viņš [Konstantīns] atstāja brīvu vietu Romas bīskapiem.” “Pāvestība ir tikai mirušās Romas impērijas “spoks”, kas sēž kronēts uz tās “kapa”.” (Arthur P. Stanley, *Lectures on the History of the Eastern Church* (New York: Charles Scribner’s Sons, 1862), 305. lpp.) Tādējādi zvēra vara, kas Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā izaug no jūras, ir pāvesta reliģiskā sistēma. Šeit mums jāatceras, ka mēs runājam par sistēmu, nevis par atsevišķiem šīs sistēmas locekļiem. Jūras zvēra vara nav cilvēks, tā ir viltus reliģiska organizācija.

Otrā norāde, ko mums sniedz Atklāsmes grāmatas 13. nodaļa par jūras zvēra identitāti, ir cieši saistīta ar pirmo norādi. Spēks, kas ceļas no Romas, ir spēks, kas pieprasa pielūgsmi. Tā ir reliģiska vara. Atklāsmes grāmatā 13:3, 4 ir teikts, ka “Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu. ... Zvēru tie pielūdza, sacīdami: “Kas līdzinās zvēram, un kas var ar to karot?”” Arī šeit aprakstītā organizācija ir reliģiska vara, kas pāraug vispārējā pielūgsmes sistēmā.

Šis novērojums ved mūs pie trešās norādes, ko sniedz Atklāsmes grāmatas 13. nodaļa, identificējot jūras zvēru — zaimošana (*Atkl. 13:5, 6*). Kas saskaņā ar Bībeli ir zaimošana? Bija divi gadījumi, kad Kungs Jēzus netaisnīgi tika apsūdzēts zaimošanā, tādējādi sniedzot mums divus piemērus no Bībeles par to, ko nozīmē zaimošana: (1) ja kāds cilvēks uzdodas par Dievu vai pretendē uz to, ka viņš ir Dievs, vai pretendē uz Dieva privilēģijām un prerogatīvām; un (2) ja kāds cilvēks pretendē uz varu piedot grēkus.

Jēzus gadījumā apsūdzības bija netaisnīgas, jo Viņš patiesi bija un ir Dievs un Viņam pieder visas Dieva pilnvaras un prerogatīvas — ieskaitot tiesības piedot mums grēkus. (*Skat. Jņ. 10:33, Lk. 5:21*).

Romas baznīcai ir divas īpašas doktrīnas, kuras Bībele sauc par zaimošanu. Viena no tām ir tās apgalvojums, ka tai ir vara piedot grēkus. Otra delegē pāvestam pārstāvēt Dievu uz zemes.

Jēzus ir mūsu īstais priesteris, un tikai Viņš var piedot mūsu grēkus. Tā ir taisnība, ka mēs neesam pietiekami taisni, lai stātos Dieva priekšā. Mums ir nepieciešams starpnieks. Neticami labā ziņa ir tā, ka mums ir starpnieks — Jēzus Kristus. Raksti māca, ka “Ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem — cilvēks Kristus Jēzus” (*1. Tim. 2:5*).

Runājot par to, kā Romas Baznīca piepilda Bībeles otro zaimošanas definīciju, apskatīsim skaidru apgalvojumu no autoritatīva katoļu avota par pāvesta statusu: “Pāvests ir tik ļoti cienījams un tik paaugstināts, ka viņš nav vienkāršs cilvēks, bet it kā Dievs un Dieva vietnieks. ... Tādēļ pāvests tiek kronēts ar trīskāršu kroni kā Debesu, zemes un zemāko sfēru ķēniņš. ... Pāvests ir it kā Dievs uz zemes ... augstākais ķēniņš ... kam visvarenais Dievs uzticējies ... no debesu valstības norādījums.” (Lucius Ferraris, “Papa,” article 2 in his *Prompta Bibliotheca* (“Handy Library”), (Venice, Italy: Gaspar Storti, 1772), vol. 6, pp. 26–29. Latin. Reprinted (Rome: Press of the Propaganda, 1899)).

Atklāsmes grāmata paaugstina Jēzu, identificē Dieva pēdējo dienu ļaudis un atklāj zvēru raksturojošās pazīmes, lai mēs varētu sagatavoties gaidāmajam konfliktam.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomājiet: Dažkārt dažiem var šķist, ka Dieva nosodījums reliģiskai organizācijai, kas ar savām skolām, slimnīcām un humāno palīdzību ir paveikusi daudz laba pasaulē, šķiet nedaudz par skarbu un ir netaisnīgs. Galīgais jautājums nav par to, vai reliģiskā organizācija ir darījusi kaut ko labu. Galvenie jautājumi ir šādi: Vai šī organizācija ir uzticīga Jēzum un Rakstu mācībai? Kas slēpjas aiz tās globālās ietekmes, un vai tā ved pasauli uz baznīcas un valsts savienību, ko paredz pravietojums? Atklāsmes grāmata atklāj, ka Romas aizbildnībā tiks ierobežotas mūsu reliģiskās brīvības, tiks ieviests ekonomiskais boikots un galu galā Dieva ļaudis piedzīvos apspiešanu, ieslodzījumu un nāvi.

Palūdziet klases locekļiem skaļi izlasīt un pārrunāt šādus trīs būtiskus punktus no mūsu šīs nedēļas studijām:

1. **Esiet modrība par to, kas notiek mūsu pasaulē.** Atklāsmes grāmatas pravietojumi paredz, ka radīsies reliģiski politiska savienība. Tieši pirms Viņa krustā sišanas Jēzus pavēlēja saviem mācekļiem: “Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk.” (*Mt. 24:42*). Ko Jēzus domā, sakot, ka mums ir jābūt “modrīgiem”? Kā mēs to īstenojam dzīvē?
2. **Esiet gatavi.** Laiks gatavoties zemes pēdējai krīzei ir pienācis tagad. Parasti krīze neatīsta raksturu, krīze atklāj raksturu. Tagad ir laiks “tapt stipriem savā Kungā un Viņa varenajā spēkā.” (*Ef. 6:10*). Padomājiet par kādu krīzi, ko jūs nesen pārdzīvojāt. Ko tā jums atklāja par sevi? Kādas jomas jums ir nepieciešams stiprināt savā ceļā ar Dievu, kas ir šīs rakstura atklāsmes rezultāts? Kā mēs gatavojamies Kristus atnākšanai?
3. **Esiet aktīvi.** Jēzus teica: “Jūs ... būsit Mani liecinieki” (*Ap.d. 1:8*). Ja kādreiz ir bijis laiks būt aktīviem, lai dalītos Dieva mīlestībā, Viņa Vārdā un Viņa vēstījumā par gala

laiku ar cilvēkiem ap mums, tad tas ir šodien. Kādi ir veidi, kā jūs varat dalīties ar Kristus gala laika vēsti ar tiem, kas ir ap jums, nākamajā nedēļā?

Dieva zīmogs un zvēra zīme: 2. daļa

I DAĻA — PĀRSKATS

Bībele ir vienots veselums. Lielās cīņas tēma kā sārts pavediens caurvij visas tās lappuses, savijot kopā tās stāstus un svētās patiesības. Kristus kalpošana, Viņa izpērkošais upuris, Viņa augstā priestera kalpošana un Viņa atgriešanās ir tēmas, kas atbalsojas tās lappusēs. Lielā cīņa sasniedz kulmināciju Atklāsmes grāmatā. Šīs nedēļas nodarbība ar nosaukumu “Dieva zīmogs un zvēra zīme: 2. daļa” turpina identificēt jūras zvēra varu, ieskicē zemes pēdējos notikumus un dalās praktiskos principos, kas palīdzēs mums sagatavoties Jēzus atnākšanai.

Viens no svarīgākajiem principiem Bībeles laika pravietojumu izpratnē ir princips “diēna/gads”. Atgādināsim, ka Daniela un Atklāsmes grāmatas laika pravietojumos viena pravietiskā diēna ir vienāda ar vienu burtisku gadu. Šonedēļ mēs vēlreiz aplūkosim bībelisko un vēsturisko pamatojumu šim principam mūsu pētījumā. Vēl viens svarīgs pravietiskās interpretācijas princips ir saikne starp Daniēla un Atklāsmes grāmatas pravietojumiem.

Mazā raga vara no Daniēla grāmatas 7. nodaļas, “grēka cilvēks” no 2. Vēstules tesalonīkiešiem 2. nodaļas un zvērs no jūras Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā pārstāv to pašu apspiedošo varu, kas vajāja Dieva ļaudis Viduslaikos — pāvestību. Šonedēļ mūsu pētījumā mēs atklāsim, kā jūras zvērs Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā pretojas un apspiež arī Dieva pēdējo dienu draudzi, “kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību” (*Atkl. 14:12, NKJV*).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā ir paskaidrots, ka Viduslaikos sātans vajāja Dieva draudzi. Saskaņā ar Atklāsmes grāmatas 12. nodaļu Kristus uzticīgie sekotāji bēgs tuksnesī 1260 dienas (*Atkl. 12:6*). Kā mēs lasām Atklāsmes grāmatā 12:14: “Sievai tika doti divi lielā ērgļa spārni, lai tā varētu lidot tuksnesī savā vietā, kur viņas dzīvība, prom no čūskas acīm, tiek uzturēta laiku un laikus un puslaiku.” (*Atkl. 12:14*). Daniēla 7:25 ir paskaidrots, ka mazais rags jeb Romas katoļu baznīcas-valsts vara “centīsies grozīt svētku laikus un bauslību; viņi būs nodoti viņa varā vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu.” Saskaņā ar Atklāsmes grāmatas 13:5 Romas katoļu baznīcas-valsts varai tiks ļauts “pastāvēt četrdesmit divus mēnešus” (*Atkl. 13:5*). Šie trīs laika periodi — 1260 dienas, laiks, laiki un puslaiks, un 42 mēneši — raksturo vienu un to pašu laika periodu, un Daniēla un Atklāsmes grāmatā parādās septiņas reizes.

Bībeles izpētes institūta publicētajā rakstā Gerhards Pfandls (Gerhard Pfandl) piemin šādu novērojumu: “Līdz 19. gadsimtam lielākā daļa apokaliptisko Daniēla un Atklāsmes grāmatu pētnieku, interpretējot šajās grāmatās ietvertos pravietojumus, izmantoja historisma metodi. Viens no galvenajiem historisma metodes pīlāriem ir gada-dienas princips, kas nosaka, ka diēna apokaliptiskajos laika pravietojumos nozīmē gadu.

19. gadsimtā historisma metodi pamazām aizstāja preterisma un futūrisma interpretācijas sistēmas — abas noliedz gada-dienas principu. Preteristi lielāko daļu pravietojumu attiecina uz pagātņi līdz pat Romas impērijas laikiem, futūristi lielāko daļu pravietojumu attiecina uz nākotni, konkrēti uz pēdējiem septiņiem gadiem starp slepeno paraušanu un Otro adventu.” (Pfandl, “In Defense of the Year-day Principle,” *Journal of the Adventist Theological Society* 23, no. 1 (2012), 3. lpp.)

Ir tikai loģiski secināt, ka, ņemot vērā Daniēla 7., 8., 9. un 12. nodaļas tēlu simbolisko raksturu kopā ar Atklāsmes grāmatas 12. un 13. nodaļas tēliem, arī šajās nodaļās

minētie laika periodi ir simboliski. Ja mēs katrā no šiem gadījumiem piemērojam “di-ena-par-gadu” principu, tad paredzētie notikumi iznāk tieši laikā.

Pfandla rakstā par Bībeles pētījumiem ir arī šāds zīmīgs punkts: “Saskaņā ar kontekstu izteicieni “laiks, laiki un puslaiks” (*Dan. 7:25; 12:7; Atkl. 12:14*), “četrdesmit divi mēneši” (*Atkl. 11:2; 13:5*) un “tūkstoš divi simti sešdesmit dienas” (*Atkl. 11:3; 12:6*) visi attiecas uz vienu un to pašu laika periodu, bet dabiskais izteiciens “trīs gadi un seši mēneši” nav lietots ne reizi. “Svētais Gars, šķiet, zināmā mērā ir izsmēlis visas frāzes, ar kurām varētu izteikt šo laika intervālu, vienmēr izslēdzot to vienu formu, kas, protams, tiktu lietota parastā rakstībā un kas Rakstos tiek nemainīgi lietota citos gadījumos, lai apzīmētu burtisku laika periodu. Šī ir visnozīmīgākā variācija, ja mēs pieņemam gada-dienas sistēmu, bet pilnīgi neizskaidrojama, ja mēs pieņemam citu uzskatu” (Thomas R. Birks, *First Elements of Sacred Prophecy* (London: William E. Painter, 1843), 352. lpp., citēts Pfandl, “In Defense of the Year-day Principle,” *Journal of the Adventist Theological Society* 23, no. 1 (2012), 8. lpp.)

Daniēla un Atklāsmes grāmatas 1260 pravietiskās dienas, laiks, laiki un puslaiks ir vienāds ar 1260 gadiem. Komentējot šo pravietisko laika periodu, *SDA Bībeles komentārs* norāda: “Mazā raga pravietiskais periods sākās 538. gadā pēc Kristus dzimšanas, kad ostrogoti pameta Romas aplenkumu, un Romas bīskaps, atbrīvots no ariāņu kontroles, varēja brīvi īstenot Justiniāna 533. gada dekrētā noteiktās prerogātas un turpmāk palielināt “Svētā krēsla” varu (sk. 8. pantu). Tieši 1260 gadus vēlāk (1798. gadā) Napoleona armijas iespaidīgās uzvaras Itālijā pakļāva pāvestu Francijas revolucionārās valdības nežēlastībai, kas tagad viņam (Napoleonam) ieteica, ka Romas reliģija vienmēr būs nesamierināma Republikas ienaidniece, un piebilda, ka “vi-ena lieta ir vēl būtiskāka, un tā ir, ja iespējams, iznīcināt Romas baznīcas vienotības cen-tru; un jums, kas savā personā apvienojat ģenerāļa un apgaismota politiķa izcilākās īpašības, ir jāisteno šis mērķis, ja vien jūs uzskatāt to par praktiski īstenojamu.” (*Turpat*, 158. lpp.) Atbildot uz šiem norādījumiem un Napoleona pavēli, [ģenerālis] Bertjē ar franču armiju iegāja Romā, pasludināja pāvesta politiskās varas beigas un sagūstīja pāvestu, aizveda viņu gūstā uz Franciju, kur viņš nomira trimdā.” (4. sējums, 834. lpp.)

Atklāsmes grāmatas pravietojumi paredz, ka Napoleona karaspēks pāvestībai nodarīs nāvējošu brūci, kas tiks sadziedēta, un pāvestība iegūs starptautisku pārākumu (*Atkl. 13:3*). Šis pacelšanās ievadītu beidzamo konfliktu starp zvēra zīmi un Dieva zīmogu. Lai pilnīgāk izprastu šī konflikta būtību, mums vispirms ir jāatšifrē Dieva zīmoga nozīme. Kas konkrēti ir šis zīmogs?

Saskaņā ar Vēstulē romiešiem 4:11 teikto, zīme un zīmogs ir savstarpēji aizvietojami jēdzieni. Senajā pasaulē zīmogi bija labi zināmi. Tos izmantoja, lai apliecinātu dokumen-tu autentiskumu. Tie bija arī īpašumtiesību zīme. Nereti zīmogi tika iespiesti vaskā vai uzspiesti uz svaigi veidota māla. No visiem būšļiem sabats ir vienīgais, kas ir uz-skatāms par Dieva zīmogu. Tajā ir ietverts likuma devēja vārds, tituls un īpašums. Kā norāda P. Žerārs Damstigs (P. Gerard Damsteegt): “Tādēļ sabata bausli var uzskatīt par zīmogu, jo tas “ir vienīgais no visiem desmit, kas satur Likumdevēja vārdu un titulu. Tas vienīgais norāda, kāda autoritāte šos būšļus devusi. Līdz ar to tas satur Dieva zīmogu, kas uzspiests Viņa likumiem, kā liecība par to autentiskumu un saistošo spēku.” (*Sentēvi un pravieši*, 307. lpp.) Sabats palīdz piešķirt desmit būšļiem to unikālo nozīmi. “Sabats tika ievietots dekalogā kā dzīvā Dieva zīmogs, norādot uz Bauslības devēju un apliecinot Viņa tiesības valdīt.” Tādējādi sabats ir zīme, kas norāda uz attiecībām starp Dievu un Viņa ļaudīm, kalpojot kā “pārbaudījums viņu lojalitātei pret Viņu.” (*Signs of the Times*, 1886. gada 13. maijs). Septītās dienas adventistu misiju var raksturot kā norādīšanu uz “Dieva likumiem kā uz rakstura pārbaudes akmeni un Dzīvā Dieva zīmogu.” [*Liecības draudzei*, 2:468].” (Damsteegt, “The Seal of God,” *Adventists Affirm*, vol. 8, no. 3, Year End 1994, 37.–38. lpp.)

Dieva zīmogs, kas izpaužas sabata ievērošanā, ir zīme, ka mēs pieņemam Dieva autoritāti savā dzīvē. Kā Elēna G. Vaits to tik spēcīgi formulē: “Tiklīdz Dieva ļaudis ir apzīmogoti pie pierēm — tas nav nekāds ārēji redzams zīmogs vai zīme, bet gan intelektuāla un garīga iegremdēšanās patiesībā, lai tos nevar izkustināt — tiklīdz Dieva ļaudis ir apzīmogoti un sagatavoti sijāšanai, tā nāks.” (Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 4, 1161. lpp.) Svētā Gara apzīmogoti, mēs esam gatavi gaidāmajai krīzei. Der ieklausīties apustuļa Pāvila pamācībā: “Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai.” (Ef. 4:30).

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomājiet: Lai arī Dieva zīmogs ir diametrāli pretējs zvēra zīmei, tiem tomēr ir viena kopīga iezīme. Neviena no tām netiek piešķirta uzreiz. Dieva zīmoga saņemšana notiek laika periodā, kurā mūsu prāts ik dienas tiek pārveidots pēc Kristus tēla. Elēna G. Vaits raksta: “Kā intelektuālo, tā garīgo dabu pārvalda **likums**, ka mēs tiekam **pārvērsti uzskatot**. Prāts pakāpeniski piemērojas uzskatiem un personām, pie kādām tam atļauj ka vēties.” (*Lielā cīņa*, 555. lpp., uzsvars pievienots).

Uzlūkojot Jēzu un piesātinot savu prātu ar Viņa Vārda mācībām, mēs kļūstam Viņam līdzīgāki. Lai raksturs attīstītos, ir nepieciešams laiks. Nozīmīgas, noturīgas attiecības veidojas laika gaitā, un tam ir nepieciešams laiks. Pārdomājot Kristus dzīvi, Svētais Gars darbojas mūsu dzīvē, lai “apzīmogotu” mūsos Dieva valstības principus, sagatavojot pēdējam pārbaudījumam attiecībā uz sabata bausli.

Tāpat kā Dieva zīmogs netiek saņemts vienā mirklī, tā arī zvēra zīme netiek saņemta vienā mirklī. Ikdienas kompromisi, loloti grēki, sirdī saglabāti apslēpti elki, nekristīgas attiecības piekropšana — tas viss noved pie zvēra zīmes saņemšanas. Ja mēs neizturēsim šodienas pārbaudījumus, mēs noteikti cietīsim neveiksmi lielākajos rītdienas pārbaudījumos, kad tiks uzspiesta zvēra zīme. Kā mēdza teikt vecais adventistu sludinātājs Luters Vorens: “Vienīgais veids, kā būt gatavam Jēzus atnākšanai, ir sagatavoties un palikt gatavam.”

Palūdziet klases biedriem pārdomāt Lutera Vorena teikto. Mudiniet viņus šonedēļ lūgt, lai Dievs viņiem atklāj visu, kas tiem traucē būt gataviem Otrajai atnākšanai.

Dieva godības liesmās

I DAĻA — PĀRSKATS

Atklāsmes grāmatas pravietojumi atklāj to, kas gaidāms, lai Dieva ļaudis varētu tam sagatavoties. Vēstulē Tesaloniku draudzei apustulis Pāvils skaidri norāda pravietojumu mērķi: “Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis; jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni. Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai. Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsim nomodā un skaidrā prātā.” (1. Tes. 5:4–6). Dieva Vārds izgaismo ceļu, kas mums priekšā. Šīs nedēļas stundā mēs studēsim Atklāsmes grāmatas pravietojumus par šīs pasaules vēstures pēdējām kustībām.

Izpratne par to, kas gaidāms, palīdzēs mums sagatavoties beidzamam konfliktam starp labā un ļaunā spēkiem. Atklāsmes grāmatas 18. nodaļā ir pravietots, ka reliģisko, politisko un ekonomisko spēku konfederācija, ko sauc par Bābeli, apvienosies, lai mēģinātu pārvaldīt pasauli. Taču Dievu nevar pārsteigt nesagatavotu. Saskaņā ar Atklāsmes grāmatas 18:1, 2, Dievs darbosies caur Svēto Garu, lai apgaismotu pasauli ar savu godību. Dēmoniskajiem spēkiem no apakšas pretī stāsies debesu spēks no augšas. Tad caur Dieva ļaudīm tiks parādīts, ka Dieva godība ir Viņa raksturs.

Mūsu šīs nedēļas mācību stundas uzmanības centrā ir Dieva godība, kas atklājas Viņa ļaudīs, lai apgaismotu šo grēka aptumšo pasauli. Žēlastības pārmainīta, mīlestības pārveidota, Svētā Gara piepildīta, Dieva gala laika draudze sniedz savu pēdējo aicinājumu šai pasaulei, un desmitiem tūkstošu cilvēku dzird un atsaucas aicinājumam. Tā “šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.” (Mt. 24:14).

II DAĻA — KOMENTĀRS

Dieva godība

Atklāsmes grāmatas 18:1 ir viens no nozīmīgākajiem pantiem visā Atklāsmes grāmatā. Tajā lasām: “Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma.” Frāze “zeme kļuva gaiša no viņa [Dieva] spožuma” ir ārkārtīgi nozīmīga. Visā Atklāsmes grāmatā ir trīs vārdi, kas ir saistīti kopā — “Dieva godība, Dieva gods un Dieva spēks”.

Atklāsmes grāmatā 4:11 ir teikts: “Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku.” Padomājiet par Atklāsmes grāmatas 5:12, kur Jānis vēlreiz saka, ka Jēzus ir cienīgs saņemt, cita starpā, arī spēku, godu un slavu. Šo domu mēs atkal atrodam Atklāsmes grāmatas 19:1: “Pestīšana un gods, un slava, un spēks pieder Kungam, mūsu Dievam.” (NKJV). Un ievērojiet, kā noslēdzas Atklāsmes grāmata, kas attiecībā uz svēto mājvietu Jaunajā Jeruzālemē saka sekojošo: “Viņā sanesīs tautu slavu un godu” (Atkl. 21:26, NKJV).

Lielā cīņā starp labo un ļauno visumā ir par Dieva godu un reputāciju. Sātans, dumpīgais eņģelis, ir pasludinājis, ka Dievs ir netaisns — ka Viņš prasa pielūgsmi, bet maz dod pretī. Ļaunais pasludina, ka Dieva likums ir patvaļīgs un ierobežo mūsu brīvību un ierobežo mūsu prieku.

Jēzus dzīve, nāve un augšāmcelšanās sagrauva šo mītu. Tas, kas mūs radīja, ieradās šīs pasaules čūskas bedrē, lai mūs izpirktu. Pie krusta Jēzus atbildēja uz sātana apsūdzībām un parādīja, ka Dievs ir gan mīlošs, gan taisnīgs. Viņa mīlestības valdzināti, ieinteresēti Viņa godā, Dieva beigu laika ļaudis egocentriskajai un bezdievīgajai pasaulei atklāj Viņa

godību — Viņa mīlošo un pašuzpurīgo raksturu. Tādējādi zeme tiks izgaismota ar Dieva rakstura atklāsmi.

Gara pilnība

Tieši pirms Jēzus atnākšanas Svētais Gars tiks izliets visā spēka pilnībā un zeme tiks apgaismota ar Dieva godību. Atklāsmes grāmatā 18:1 piepildās Vecās derības pravieša Habakuka vārdi: “Zeme tiks piepildīta ar Tā Kunga godības atziņu, tāpat kā ūdeņi aplkāj jūras pamatus.” (*Hab. 2:14*). Kā mēs tikko komentējām, Dieva godība ir Viņa mīlestības raksturs. Taču šis apgalvojums liek uzdot jautājumu: kā šī godība tiks atklāta pēdējos vēstures mirkļos uz morāli aptumšotās, grēka piesārņotās planētas?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, aplūkosim Mozus pieredzi. Atceraties, kad Mozus lūdza Dievu parādīt viņam savu godību? Ko Dievs atklāja? Izlasīsim Dieva atbildi uz Mozus jautājumu: “Rādi man, lūdzams, Savu godību!” “Un Viņš sacīja: “Es likšu visai Savai godībai iet garām tavā priekšā, un Es saukšu tavā priekšā Tā Kunga Vārdu. Jo Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un, par ko Es apžēlojos, par to Es apžēlojos.”” (*2. Mozus 33:18, 19*). Dieva godība ir Viņa raksturs.

Dieva godība piepilda zemi garīgās tumsas laikā, kad Viņa ļaudis, Viņa mīlestības pārņemti, Viņa žēlastības pārveidoti un uzticīgi Viņa misijai, atklāj pasaulei Viņa mīlošo raksturu savā dzīvē un liecībā. Viņu nesavtīgās dzīves liecība un Dieva labestības, žēlastības un patiesības vēsts sludināšana ir pilnīgā pretrunā šīs pasaules savtīgumam, lepnumam un maldiem.

Dieva pēdējais aicinājums

Enģelis nolaižas no debesīm ar vēstījumu tieši no Dieva troņa, vēsti, kas aicina Viņa ļaudis iziet no atkritušās reliģiski-politiskās konfederācijas, kuru sauc par Bābeli. Dieva brīdinājums ir šāds: “Kritusi, kritusi lielā Bābele! Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli.” (*Atkl. 18:2*). Šis pasludinājums atspoguļo otrā enģeļa pasludinājumu no Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas, kurš arī pasludināja Bābeles krišanu (*Atkl. 14:8*). Atklāsmes grāmatā 18:4 ir pēdējais Dieva aicinājums visai cilvēcei. Viņš neatlaidīgi aicina tos, kas nosaukti Viņa vārdā: “Izeita no viņas [Bābeles], Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.” “Grēks ir [Dieva] likuma pārkāpšana” (*1. Jņ. 3:4, NKJV*). Dievs aicina savus ļaudis iziet no visām baznīcām, kas neievēro Viņa baušļus. Kāpēc Dievs aicina savus ļaudis iziet no Bābeles šajā brīdī? Atklāsmes grāmatā 18:5 ir teikts: “Jo viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus.” Bābele ir piepildījusi savu netaisnības kausu. Dievs veic precīzu zemes varu grēku uzskaiti un, kad skaitļi sasniedz noteiktu summu, Dievs saka: “Pietiek!”

Tieši tā notika Noas dienās. Dievs sūtīja pestīšanas vēsti pirmsplūdu pasaulei, bet, kad tās grēki sasniedza noteiktu summu un kad katram cilvēkam uz zemes bija iespēja nožēlot grēkus, sākās lietus. To pašu mēs atkal redzam Sodomas un Gomoras iznīcināšanā. Lats nopietni aicināja savus bērnus atstāt Sodomu kopā ar viņu. Kad grēku skaits sasniedza zināmu daudzumu, krita uguns.

Tas pats notika ar seno Bābeli. Dievs sūtīja Bābelei vēsti pēc vēsts, aicinot tās vadītājus un tautu nožēlot grēkus, bet, kad šīs vēstis tika noraidītas, Bābelē iebruka mēdieši un persieši. Dieva žēlastība ilgojas pēc Viņa maldīgajiem bērniem. Viņš dod tiem visas iespējas nožēlot grēkus. Viņš sūta savu Garu cilvēku sirdīs. Viņš sūta pravietiskus brīdinājumus un uzstājīgi aicina, taču Viņš visiem atstāj izvēles brīvību. Garīgā Bābele, tāpat kā tās senā līdziniece, nocietina savu sirdi dumpībā.

Dēmoniskie spēki galu galā pilnībā pārņems kontroli pār mūsdienu garīgo Bābeli. Tā kļūs par “ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli.” (*Atkl. 18:2*). Dieva ļaudis ir

piepildīti ar Svēto Garu, un, gluži pretēji, dēmonu gari piepilda Bābeli. Kad indivīds vai reliģiska organizācija apzināti novēršas no Rakstu mācības, viņi kļūst atvērti garīgiem maldiem. Vienīgais veids, kā izvairīties no nesvēto garu kontroles, ir būt Svētā Gara kontrolētiem.

Garīgās Bābeles maldi kļūst vispārēji, jo visas tautas dzers tās netiklības vīnu. Vīns, kā mēs redzējam iepriekšējā nodarbībā, simbolizē maldu mācības. Tie, kas dzer Bābeles vīnu, kļūst apjukuši savā domāšanā. Viņi maldus sajauc ar patiesību un secina, ka patiesība ir malds. Uzmanīgi pievērsiet uzmanību Atklāsmes grāmatas 18:3 formulējumam: “Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un pasaules ķēniņi ir piekopusi netiklību ar viņu, un pasaules tirgoņi ir kļuvuši bagāti no viņas lielā greznuma.”

Netiklība ir nelikumīga savienība. Šajā nelikumīgajā savienībā jeb gala laika konfederācijā apvienojas trīs grupas: Bābele (visas pasaules viltus reliģijas, ieskaitot spiritismu, kas ir savienībā ar pāvesta varu), zemes ķēniņi (politiskie/valsts spēki) un zemes tirgotāji (ekonomiskie spēki). Runājot par gaidāmo baznīcas un valsts savienību, Elēna G. Vaita mūs brīdina, ka “Kad protestantisms izstieps savu roku pār bezdibeni, lai satvertu Romas varas roku, kad tas sniegsies pāri dzelmei, lai sadotos rokās ar spiritismu, kad šīs trīskārtīgās savienības ietekmē mūsu valsts [Amerika] atteiksies no visiem protestantiskās un republikāniskās pārvaldības konstitūcijas pamatlikumiem un rūpēsies par pāvestības melu un maldu izplatīšanu, tad mēs varam zināt, ka ir pienācis laiks sātana sevišķajam, brīnumainajam darbam un ka gals ir tuvu.” (*Liecības draudzei*, 5. sējums, 451. lpp.) Dievs stāsies pretī “sātana sevišķajam, brīnumainajam darbam” ar lielāko debesu spēka izpausmi kopš Vasarsvētkiem — Svētā Gara izliešanu pēdējā lietū. Zeme liesmos no Dieva godības. Evaņģēlijs tiks sludināts līdz pat zemes galiem, un cilvēki būs dzīvi liecinieki tā pārveidojošajam spēkam. Desmitiem tūkstošu godīgu vīriešu un sieviešu bēgs no Bābeles un pievienosies Kristus sekotājiem. Tad Jēzus godībā nolaidīsies pa debesu gaiteniem un paņems savus bērnus mājās.

III DAĻA — PIELIETOJUMS DZĪVĒ

Pārdomājiet: Divas svarīgākās lietas dzīvē ir pazīt Jēzu un palīdzēt citiem iepazīt Viņu. Citādi sakot, divas svarīgākās lietas dzīvē ir būt gataviem Jēzus atnākšanai un palīdzēt citiem būt gataviem, kad Viņš atnāks. Jo tuvāk mēs tuvojamies Kristum, jo vairāk mēs atklājam pasaulei Viņa godību. Kā Jānis raksta: “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības. ... Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.” (*Jņ. 1:14, 16*). Atspoguļot Dieva godību nozīmē būt piepildītam ar Kristus mīlestību, žēlastību un spēku. Tas nozīmē dzīvot Viņa vārda un Viņa valstības godam.

322. dziesmā “Nothing Between” (“Nekā starp mums”) ir izteiktas ikvienas atgrieztas sirds ilgas: “**Nekas nav starp manu dvēseli un Glābēju**, Nekas no šīs pasaules maldinošā sapņa: Es esmu atteicies no visiem grēcīgajiem priekiem — Jēzus ir mans! Nav nekā starp mums.” (*The Seventh-day Adventist Hymnal* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1985).

Palūdziet klases locekļiem nākamajā nedēļā pārdomāt zemāk minētos jautājumus:

1. Vai ir kaut kas tāds, ko es gribētu vairāk nekā Jēzu? Ja jā, kas ir šis “elks”? Kas aizņem manu laiku? Kā es pavadu savu brīvo laiku? Kas aizņem manas visdziļākās domas?
2. Kādā veidā mana dzīve atspoguļo manu ārējo ticības apliecinājumu? Ko mana rīcība liecina par manu garīgo nodošanos?
3. Ja Jēzus nāktu šodien, vai es būtu gatavs? Ja nē, tad kāpēc?

4. Vai Kristus pilnībā kontrolē manu dzīvi? Ja nē, kas stāv ceļā, un ko es ar Svētā Gara palīdzību varu darīt lietas labā?